

TABEL DE CONCORDANȚĂ
Al proiectului de Lege privind unele măsuri pentru consolidarea cooperării judiciare cu statele membre ale Uniunii Europene

Legislația europeană transpusă		Proiectul de Lege privind unele măsuri pentru consolidarea cooperării judiciare cu statele membre ale Uniunii Europene	
Art. / paragraf	Prevederi	Art. / paragraf	Prevederi
Titlul I			
Dispoziții pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare			
I.	<i>Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI)</i>	<i>Punctele 21-56 din proiect</i>	<i>La Titlul III din Legea nr. 302/2004 - Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, se modifica art.77-79, art.81-83, art.85 -90, art.91, art.93-art.96, art.99, art.100, art.102 și art.108 Se completează cu art. 81¹ -art.84³. art.88²</i>
Art. 1 paragraf 1	Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia	Art. 77 alin. 1	Definiția mandatului european de arestare
	(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.		(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară prin care o autoritate judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene solicită arestarea și predarea de către un alt stat membru a unei persoane în scopul efectuării urmăririi penale, a judecării sau executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate. .....

<p>Art. 2. parag.1, ! și 4</p>	<p>Domeniul de aplicare a mandatului european de arestare</p>	<p>Art. 81 alin. 1 Art. 85</p>	<p>Art.81 Obiectul și condițiile emiterii mandatului european de arestare Art.85 Fapte care dau loc la predare</p>
	<p>(1) Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de legea statului membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin douăsprezece luni sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.</p> <p>(2) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:</p> <ul style="list-style-type: none"> — apartenența la o organizație criminală; — terorismul; — traficul de persoane; — exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă — traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope; — traficul ilicit de arme, muniție și materiale explozive; — corupția; — fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere 		<p>Art.81 alin. 1 Obiectul și condițiile emiterii mandatului european de arestare</p> <p>(1) În situația prevăzută la art. 66¹ alin. (1), se emite un mandat european de arestare ori de câte ori nu a intervenit, potrivit legii române, prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei ori amnistia sau grațierea și este îndeplinită, după caz, una din următoarele condiții:</p> <p>a) quantumul pedepsei prevăzute de lege este de cel puțin un an, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea exercitării urmăririi penale ori a judecării;</p> <p>b) quantumul pedepsei sau al măsurii de siguranță privativă de libertate este de cel puțin 4 luni.</p> <p>Art.85 Fapte care dau loc la predare</p> <p>„(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă sau măsura de siguranță privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. participare la un grup criminal organizat; 2. terorism; 3. trafic de persoane; 4. exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă; 5. trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope; 6. trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive; 7. corupție; 8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;

- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitatea informatică;
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omuciderea voluntară, loviturile și vătămările corporale grave;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, sechestrarea și luarea de ostateci;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale

9. spălarea a produselor infracțiunii;
10. falsificare de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale ;
14. omor, vătămare corporală gravă;
15. trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci;
17. rasism și xenofobie;
18. furt organizat sau armat;
19. trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciune;
21. racket și extorcarea de fonduri;
22. contrafacere și pirateria produselor;
23. falsificare de acte oficiale și uz de fals;
24. falsificare de mijloace de plată;
25. trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. trafic de vehicule furate;
28. viol;
29. incendiere cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrare ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotaj.

(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), predarea este subordonată condiției ca faptele care motivează emiterea mandatului european să constituie infracțiune potrivit legii române, independent de elementele constitutive sau de încadrarea juridică a acesteia.

	<p>Internaționale;</p> <ul style="list-style-type: none"> — sechestrarea ilegală de aeronave și nave; — sabotajul. <p>.....</p> <p>(4) Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alineatul (2), predarea poate fi subordonată condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul european de arestare să constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea acesteia.</p>		
<p>Art. 4. parag.3 și 6</p>	<p>Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare</p>	<p>Art.88 alin.(2) lit. c¹) și h, alin. (2¹) și alin. (2²)</p>	<p>Motive de refuz al executării</p>
	<p>Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:</p> <p>.....</p> <p>(3) atunci când autoritățile judiciare ale statului membru de executare au decis fie să nu înceapă urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare, fie să îi pună capăt, sau atunci când persoana căutată a făcut obiectul unei decizii definitive într-un stat membru pentru aceleași fapte care împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor;</p> <p>.....</p> <p>(6) în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare,</p>		<p>(2) Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:</p> <p>.....</p> <p>c¹) când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privativă de libertate, dacă persoana solicitată este cetățean român și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent.</p> <p>.....</p> <p>h) când o autoritatea judiciară română a decis fie să nu înceapă urmărirea penală, fie încetarea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau clasarea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare, sau a pronunțat, față de persoana solicitată, o hotărâre definitivă, cu privire la aceleași fapte, care preîntâmpină viitoare proceduri.</p> <p>(2¹) În situația în care, în cauză, este incident exclusiv cazul la alin. (2) litera c¹), anterior pronunțării hotărârii prevăzute la art. 94, autoritatea judiciară română de executare solicită</p>

	este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern;		<p>autorității judiciare de emiteră transmiterea unei copii certificate a hotărârii de condamnare, precum și orice alte informații necesare, informând autoritatea judiciară emitentă cu privire la scopul pentru care astfel de documente sunt solicitate. Recunoașterea hotărârii penale străine de condamnare se face, pe cale incidentală, de către instanța de judecată în fața căreia procedura executării mandatului european de arestare este pendinte. În cazul în care autoritatea judiciară română de executare a recunoscut hotărârea penală străină de condamnare, mandatul de executare a pedepsei se emite la data pronunțării hotărârii prevăzute la art. 94.</p> <p>(2^a) În cazul prevăzut la alin. 2¹, dacă persoana solicitată se află în stare de arest și autoritatea judiciară de emiteră întârzie transmiterea documentelor solicitate, dispozițiile art. 90 alin. 3 se aplică în mod corespunzător. În situația în care autoritatea judiciară de emiteră nu transmite documentele prevăzute la alin. 2¹, în termen de cel mult 20 de zile de la data primei solicitări, dacă autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare, aceasta informează autoritatea judiciară emitentă asupra posibilității de a solicita recunoașterea și executarea hotărârii penale de condamnare în baza instrumentelor aplicabile în relația dintre România și statul membru de emiteră ori în lipsa acestora în baza reciprocității.</p>
Art. 5. parag.1	Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale	Art. 87 alin. (1) lit. a)	Condiții speciale
	<p>Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:</p> <p>(1) atunci când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pronunțate printr-o decizie dată în absența uneia dintre părți și în cazul în care persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în alt mod despre data și locul audierii care a dus la decizia dată în</p>		<p>(1) Executarea unui mandat european de arestare de către autoritățile judiciare de executare române poate fi supusă următoarelor condiții:</p> <p>a) în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță aplicate printr-o hotărâre pronunțată în lipsă, dacă persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în orice alt mod cu privire la data și locul ședinței de judecată care a condus la hotărârea pronunțată în lipsă, predarea persoanei solicitate va fi acordată dacă autoritatea judiciară emitentă garantează că persoana care face obiectul mandatului european de arestare are posibilitatea să obțină rejudecarea cauzei în statul membru emitent, în prezența sa;</p> <p>.....</p>

	absență, predarea poate fi supusă condiției ca autoritatea judiciară emitentă să dea asigurări considerate suficiente pentru a garanta persoanei care face obiectul mandatului european de arestare că va avea posibilitatea să solicite o nouă procedură de judecată în statul membru emitent și să fie prezentă la judecată;		
Art. 6. parag.3	Stabilirea autorităților judiciare competente	Art. 78 alin. (2¹)	Autoritățile române competente
	(3) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă, în conformitate cu dreptul intern.		(2 ¹) Autoritățile române competente să primească mandatul european de arestare sunt Ministerul Justiției și parchetele de pe lângă curțile de apel desemnate potrivit alin. (2) în a căror circumscripție a fost localizată persoana solicitată. În cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, mandatul european de arestare se transmite Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.
Art. 7.	Recursul la autoritatea centrală	Art. 78 alin. (3)	Autoritățile române competente
	(1) Fiecare stat membru poate desemna o autoritate centrală sau, atunci când sistemul juridic al acestuia prevede astfel, mai multe autorități centrale, pentru a asista autoritățile judiciare competente. (2) Un stat membru poate, în cazul în care se dovedește necesar din motive de organizare a sistemului său judiciar, să încredințeze autorității sau autorităților sale centrale transmiterea și primirea administrative a mandatelor europene de arestare, precum și a oricărei alte corespondențe oficiale în legătură cu acestea. Statul membru care dorește să utilizeze posibilitățile prevăzute în prezentul articol comunică Secretariatului		..... (3) Autoritatea centrală română este Ministerul Justiției. În această calitate, Ministerul Justiției: a) primește mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară dintr-un al stat membru al Uniunii Europene și îl transmite parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana solicitată sau Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în cazul în care persoana solicitată nu a fost localizată, ori de câte ori autoritatea judiciară emitentă nu reușește să transmită mandatul european de arestare direct autorității judiciare române primitoare; b) transmite mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară română, dacă aceasta nu îl poate transmite direct autorității judiciare primitoare străine sau când statul membru de executare a desemnat ca autoritate primitoare Ministerul Justiției; c) ține evidența mandatelor europene de arestare emise sau primite de autoritățile judiciare

	General al Consiliului informațiile referitoare la autoritatea centrală sau la autoritățile centrale desemnate. Aceste indicații sunt obligatorii pentru toate autoritățile statului membru emitent.		române, în scopuri statistice; d) îndeplinește orice altă atribuție stabilită prin lege menită a asista și sprijini autoritățile judiciare române în emiterea și executarea mandatelor europene de arestare.
Art. 8 parag.1	Conținutul și forma mandatului european de arestare	Art. 79 alin. (2)	Conținutul și forma mandatului european de arestare
	(1) Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă: (a) identitatea și cetățenia persoanei căutate; (b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente; (c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2; (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 2; (e) descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, locului și gradului de implicare a persoanei căutate la infracțiune; (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent; (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.		..... (2) Mandatul european de arestare este întocmit în conformitate cu formularul din anexa 1, care face parte integrantă din prezenta lege. .....
Art. 9 parag.3	Transmiterea unui mandat european de arestare	Art. 82. alin. (3)	Transmiterea mandatului european de arestare
	..... (3) O astfel de semnalare este efectuată în conformitate cu dispozițiile articolului 95 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind		..... (3) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat european de arestare, dacă este însoțită de informațiile prevăzute în Anexa nr. 1. Cu titlu

	<p>eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, din 19 iunie 1990. O semnalare în SIS are valoarea unui mandat european de arestare, însoțit de informațiile prevăzute la articolul 8 alineatul (1).</p> <p>Pentru o perioadă tranzitorie, până în momentul în care SIS va avea capacitatea să transmită toate informațiile menționate la articolul 8, semnalarea are valoare de mandat european de arestare, până la primirea originalului, în bună și cuvenită formă, de către autoritatea judiciară de executare.</p>		<p>tranzitoriu, până la data la care Sistemul Informatic Schengen va avea capacitatea de a transmite toate informațiile menționate în anexă, semnalmentul echivalează cu un mandat de arestare european în așteptarea transmiterii originalului.</p>
<p>Art. 10 parag.1, 2 , 3 și 5</p>	<p>Procedura de transmitere a unui mandat european de arestare</p>	<p>Art. 83</p>	<p>Procedura de transmitere</p>
	<p>(1) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare competentă, aceasta efectuează cercetările necesare, în special prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, în vederea obținerii acestei informații de la statul membru de executare.</p> <p>(2) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă dorește acest lucru, transmiterea poate fi efectuată prin intermediul sistemului securizat de telecomunicații al Rețelei Judiciare Europene.</p> <p>(3) În cazul în care nu este posibil să se recurgă la SIS, autoritatea judiciară emitentă poate face apel la serviciile Interpolului pentru a comunica mandatul european de arestare.</p> <p>.....</p> <p>(5) Toate dificultățile legate de transmiterea sau de autenticitatea oricărui document necesar pentru executarea mandatului european de arestare sunt soluționate prin</p>		<p>.....</p> <p>(2) În cazul în care locul unde se află persoana solicitată nu este cunoscut, transmiterea mandatului european de arestare se realizează prin intermediul Centrului de Cooperare Polițienească din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, care procedează la difuzarea în Sistemul Informatic Schengen sau pe canalele Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol), după caz. În acest caz, transmiterea se poate efectua și prin sistemul securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi operațional.</p> <p>.....</p> <p>(6) În cazul transmiterii directe, autoritățile judiciare emitente române informează Ministerul Justiției în ultima zi lucrătoare a fiecărui trimestru cu privire la mandatele europene de arestare emise în perioada de referință și stadiul executării acestora.</p>

	contacte directe între autoritățile judiciare implicate sau, după caz, prin intervenția autorităților centrale ale statelor membre.		
Art. 11.	Drepturile persoanei căutate	Art. 88² Art. 90	Art. 88² - Reținerea persoanei solicitate Art. 90 - Procedura de executare a mandatului european de arestare
	(1) Atunci când o persoană căutată este arestată, autoritatea judiciară de executare competentă informează această persoană, în conformitate cu dreptul său național, despre existența și conținutul mandatului european de arestare, precum și despre posibilitatea care îi este oferită de a consimți la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă. (2) O persoană căutată care este arestată în scopul executării unui mandat european de arestare are dreptul de a fi asistată de un avocat și de un interpret, în conformitate cu dreptul național al statului membru de executare.		Art. 88² Reținerea persoanei solicitate (1) Măsura reținerii persoanei solicitate poate fi luată de procuror numai după ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului. Măsura reținerii se dispune prin ordonanță motivată și poate dura cel mult 24 de ore. (2) Persoanei reținute i se aduc, de îndată, la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii și conținutul mandatului european de arestare. (3) Persoanei reținute i se va comunica o copie a mandatului european de arestare și traducerea acestuia. Această prevedere se va aplica și în cazul în care procurorul competent primește un nou mandat european de arestare ulterior sesizării curții de apel competente în condițiile art. 89. (3) Persoana reținută poate solicita să fie încunoștințată despre măsura luată un membru de familie ori o altă persoană pe care o desemnează aceasta. Atât cererea, cât și încunoștințarea se consemnează într-un proces verbal. În mod excepțional, dacă procurorul apreciază că acest lucru ar afecta executarea mandatului european de arestare emis împotriva persoanei solicitate sau, în cazul în care are cunoștință, a unor mandate europene de arestare emise împotriva altor participanți la săvârșirea infracțiunii, procurorul va putea refuza solicitarea. (4) În cazul în care persoana solicitată este minor termenul prevăzut la alin. (1) se reduce la jumătate. În acest caz, reținerea poate fi prelungită, dacă se impune, prin ordonanță motivată, pe o durată de cel mult 8 ore. (5) În vederea reținerii persoanei solicitate, organul competent poate pătrunde în orice locuință în care se află persoana solicitată, fără consimțământul acesteia ori a persoanei căreia îi aparține ori folosește locuința, precum și în sediul unei persoane juridice, fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.

Art. 90

Procedura de executare a mandatului european de arestare

(1) Judecătorul verifică mai întâi identitatea persoanei solicitate și se asigură că acesteia i s-a comunicat o copie a mandatului european de arestare.

(2) Judecătorul aduce la cunoștința persoanei solicitate drepturile prevăzute la art. 91, efectele regulii specialității, precum și posibilitatea de a consimți la predarea către autoritatea judiciară emitentă, punându-i în vedere consecințele juridice ale consimțământului la predare, îndeosebi caracterul irevocabil al acestuia.

(3) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis împotriva unui cetățean român, în vederea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, judecătorul întreabă persoana solicitată dacă aceasta este de acord să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent.

(4) În cazul în care persoana solicitată declară că este de acord cu predarea sa, despre consimțământul acesteia se întocmește un proces-verbal care se semnează de către judecător, greșier, apărător și persoana solicitată. În același proces-verbal se va menționa dacă persoana solicitată a renunțat sau nu la drepturile conferite de regula specialității.

(5) În cazul prevăzut la alin. (4), în cazul în care nu este incident vreunul din motivele de refuz al executării prevăzute la art. 88, judecătorul se poate pronunța prin sentință, potrivit art. 94, deopotrivă asupra arestării și predării persoanei solicitate, verificând din oficiu incidența unuia din motivele de refuz al executării prevăzute la art. 88.

(6) Dacă persoana solicitată nu consimte la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă, procedura de executare a mandatului european de arestare continuă cu audierea persoanei solicitate, care se limitează la poziția acesteia față de existența unuia dintre motivele obligatorii sau opționale de neexecutare, precum și eventuale dubii referitoare la identitatea persoanei solicitate.

(7) În cazul prevăzut la alin. (6), dar și în cazul prevăzut la alin. (4), atunci când judecătorul apreciază necesar să acorde un termen pentru luare unei hotărâri cu privire la predare, arestarea persoanei solicitate în cursul procedurii de executare a mandatului european de arestare se dispune prin încheiere motivată.

(8) Instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă se impune menținerea arestării în vederea predării. În acest sens, instanța se pronunță prin încheiere motivată,

			<p>ținând seama de termenele prevăzute la art. 95.</p> <p>(9) În toate cazurile, măsura arestării în vederea predării poate fi luată numai după ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului. Durata inițială a arestării nu poate depăși 30 de zile, iar durata totală, până la predarea efectivă către statul membru emitent, nu poate depăși în nici un caz 180 de zile.</p> <p>(10) În cazul în care persoana solicitată este pusă în libertate, instanța dispune față de aceasta măsura obligării de a nu părăsi localitatea, dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, în situația în care, ulterior, instanța dispune executarea mandatului european de arestare, prin hotărârea de predare se dispune și arestarea persoanei solicitate în vederea predării către autoritatea judiciară emitentă.</p> <p>(11) Dacă judecătorul apreciază că în cauză se impune solicitarea de informații sau garanții suplimentare autorității judiciare emitente, amână cauza stabilind un termen pentru primirea datelor solicitate. Termenul fixat nu va putea depăși 10 zile.</p> <p>(12) După întocmirea sentinței prevăzute la art. 94 sau a încheierii prevăzute la alin. (8), după caz, judecătorul emite de îndată un mandat de arestare. Dispozițiile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.</p> <p>(13) Ședința de judecată este publică, afară de cazul în care, la cererea procurorului, a persoanei solicitate sau din oficiu, judecătorul apreciază că se impune judecarea cauzei în ședință secretă. Participarea procurorului este obligatorie.</p>
Art. 12	Menținerea persoanei în detenție	Art. 90 alin. (8)-(10) și alin. (12) Art. 94 alin. (3)	<p>Art. 90 - Procedura de executare a mandatului european de arestare</p> <p>Art. 94 - Hotărârea</p>
	Atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul statului membru de executare.		<p>Art. 90</p> <p>Procedura de executare a mandatului european de arestare</p> <p>.....</p> <p>(8) Instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă se impune menținerea</p>

	<p>Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.</p>		<p>arestării în vederea predării. În acest sens, instanța se pronunță prin încheiere motivată, ținând seama de termenele prevăzute la art. 95.</p> <p>(9) În toate cazurile, măsura arestării în vederea predării poate fi luată numai după ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului. Durata inițială a arestării nu poate depăși 30 de zile, iar durata totală, până la predarea efectivă către statul membru emitent, nu poate depăși în nici un caz 180 de zile .</p> <p>(10) În cazul în care persoana solicitată este pusă în libertate, instanța dispune față de aceasta măsura obligării de a nu părăsi localitatea, dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, în situația în care, ulterior, instanța dispune executarea mandatului european de arestare, prin hotărârea de predare se dispune și arestarea persoanei solicitate în vederea predării către autoritatea judiciară emitentă.</p> <p>.....</p> <p>(12) După întocmirea sentinței prevăzute la art. 94 sau a încheierii prevăzute la alin. (8), după caz, judecătorul emite de îndată un mandat de arestare. Dispozițiile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.</p> <p>.....</p> <p>Art. 94 alin. (3) Hotărârea</p> <p>.....</p> <p>(3) În cazul în care predarea persoanei solicitate a fost amânată, indiferent dacă, la momentul pronunțării hotărârii, aceasta se află sau nu sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare prevăzut la art. 90 alin. (11) este pus în executare la data încetării motivelor care au justificat amânarea.</p>
Art. 13	Consimțământul la predare	<p>Art. 90 alin. (1)-(5) Art. 94¹ alin. (2)</p>	<p>Art. 90 - Procedura de executare a mandatului european de arestare Art. 94¹ - Căi de atac</p>

	<p>(1) În cazul în care persoana arestată indică faptul că ea consimte la predarea sa, acest consimțământ și, după caz, renunțarea sa expresă la drepturile conferite de „principiul specialității”, prevăzut la articolul 27 alineatul (2), sunt date în fața autorității judiciare de executare, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare.</p> <p>(2) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca acest consimțământ și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1) să fie obținute în condiții care să arate faptul că persoana le-a exprimat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. În acest scop, persoana căutată are dreptul să fie asistată de un avocat.</p> <p>(3) Consimțământul și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1) sunt consemnate într-un proces-verbal, în conformitate cu procedura prevăzută de dreptul intern al statului membru de executare.</p> <p>(4) Consimțământul este, în principiu, irevocabil. Fiecare stat membru poate să prevadă că acest consimțământ și, după caz, renunțarea, pot fi revocate, în conformitate cu normele aplicabile în dreptul intern. În acest caz, perioada cuprinsă între data consimțământului și cea a revocării acestuia nu este luată în considerare pentru stabilirea termenelor prevăzute la articolul 17. Un stat membru care dorește să recurgă la această posibilitate informează despre aceasta Secretariatul General al Consiliului, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru, și indică modalitățile în care este posibilă revocarea consimțământului, precum și oricare modificare a acestora.</p>		<p>Art. 90 Procedura de executare a mandatului european de arestare</p> <p>(1) Judecătorul verifică mai întâi identitatea persoanei solicitate și se asigură că acesteia i s-a comunicat o copie a mandatului european de arestare.</p> <p>(2) Judecătorul aduce la cunoștința persoanei solicitate drepturile prevăzute la art. 91, efectele regulii specialității, precum și posibilitatea de a consimți la predarea către autoritatea judiciară emitentă, punându-i în vedere consecințele juridice ale consimțământului la predare, îndeosebi caracterul irevocabil al acestuia.</p> <p>(3) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis împotriva unui cetățean român, în vederea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, judecătorul întreabă persoana solicitată dacă aceasta este de acord să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent.</p> <p>(4) În cazul în care persoana solicitată declară că este de acord cu predarea sa, despre consimțământul acesteia se întocmește un proces-verbal care se semnează de către judecător, grefier, apărător și persoana solicitată. În același proces-verbal se va menționa dacă persoana solicitată a renunțat sau nu la drepturile conferite de regula specialității.</p> <p>(5) În cazul prevăzut la alin. (4), în cazul în care nu este incident vreunul din motivele de refuz al executării prevăzute la art. 88, judecătorul se poate pronunța prin sentință, potrivit art. 94, deopotrivă asupra arestării și predării persoanei solicitate, verificând din oficiu incidența unuia din motivele de refuz al executării prevăzute la art. 88.</p> <p>.....</p> <p>Art. 94¹ Căi de atac</p> <p>.....</p> <p>(2) Hotărârea prevăzută la art. 94 alin. (1) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, cu excepția cazului în care persoana solicitată consimte la predare, când hotărârea este definitivă.</p> <p>.....</p>
Art. 14.	Audierea persoanei căutate	Art. 90 alin. (6)	Art. 90 - Procedura de executare a mandatului european de arestare

	În cazul în care persoana arestată nu consimte la predarea sa în modul prevăzut la articolul 13, aceasta are dreptul să fie audiată de autoritatea judiciară de executare, în conformitate cu dreptul statului membru de executare.		..... (6) Dacă persoana solicitată nu consimte la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă, procedura de executare a mandatului european de arestare continuă cu audierea persoanei solicitate, care se limitează la poziția acesteia față de existența unuia dintre motivele obligatorii sau opționale de neexecutare, precum și eventuale dubii referitoare la identitatea persoanei solicitate. .....
Art. 15	Decizia de predare	Art. 94 Art. 94¹ Art. 94²	Art. 94 - Hotărârea Art. 94¹ - Căi de atac Art. 94² - Soluționarea recursului
	(1) Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei. (2) În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3 și 5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17. (3) Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.		Art. 94 - Hotărârea (1) În toate cazurile, instanța se pronunță asupra executării mandatului european de arestare prin sentință, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 95. În scopul luării unei hotărâri, instanța ține seama de toate împrejurările cauzei și de necesitatea executării mandatului european de arestare. (2) În termen de cel mult 24 de ore după rămânerea definitivă a hotărârii de predare, instanța notifică hotărârea luată autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative. (3) În cazul în care predarea persoanei solicitate a fost amânată, indiferent dacă, la momentul pronunțării hotărârii, aceasta se află sau nu sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare prevăzut la art. 90 alin. (11) este pus în executare la data încetării motivelor care au justificat amânarea. Art. 94¹ - Căi de atac (1) Împotriva încheierilor prevăzute la art. 90 alin. (7) și (8) se poate declara recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare. (2) Hotărârea prevăzută la art. 94 alin. (1) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, cu excepția cazului în care persoana solicitată consimte la predare, când hotărârea este definitivă.

			<p>(3) Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor privind măsura arestării. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore.</p> <p>Art.94² - Soluționarea recursului Recursul declarat în condițiile menționate la art. 94¹ se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la înregistrarea cauzei.</p>
Art. 16	Decizia în cazul concursului de cereri	Art. 99 alin. (3¹)	Concursul de cereri
	<p>(1) În cazul în care mai multe state membre au emis un mandat european de arestare împotriva aceleași persoane, alegerea mandatului european de arestare care trebuie să fie executat se face de autoritatea judiciară de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele și, în special, de gravitatea relativă și de locul comiterii infracțiunilor, de datele respective ale mandatelor europene de arestare, precum și de faptul că mandatul a fost emis pentru urmărirea penală sau pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.</p> <p>(2) Autoritatea judiciară de executare poate solicita avizul Eurojust pentru a face alegerea prevăzută la alineatul (1).</p> <p>(3) În cazul unui conflict între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare prezentată de un stat terț, decizia de acordare a priorității fie mandatului european de arestare, fie cererii de extrădare, este adoptată de autoritatea competentă a statului membru de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele, în special de cele prevăzute la alineatul (1), precum și de cele menționate în convenția aplicabilă.</p> <p>(4) Prezentul articol nu aduce atingere obligațiilor</p>		<p>..... (3¹) În cazul în care cu privire la aceeași persoană, înainte de predarea acesteia, autoritățile române primesc din partea autorităților competente ale aceluiași stat membru emitent două sau mai multe mandate, cauzele privind executarea acestor mandate europene de arestare se conexează la instanța cea dintâi sesizată, pronunțându-se o singură hotărâre cu privire la executarea fiecăruia dintre mandatele europene de arestare. În cazul în care predarea este admisă doar pentru una sau unele dintre fapte, în hotărârea de predare se menționează expres acest lucru, dispozițiile art. 100 aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>.....</p>

	statelor membre care decurg din Statutul Curții Penale Internaționale.		
Art. 17 parag.2	Termene și proceduri pentru decizia de executare a mandatului european de arestare	Art. 95	Termene
	..... (2) În cazul în care persoana căutată consimte la predare, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia în termen de zece zile de la data consimțământului menționat anterior.		..... (2) În cazul prevăzut la art. 90 alin. (4), hotărârea asupra executării mandatului european de arestare trebuie pronunțată cel mai târziu în termen de 10 zile de la termenul de judecată la care persoana solicitată și-a exprimat consimțământul la predare. .....
Art. 18 parag.1	Situația în așteptarea deciziei	Art.92 alin.(1)	Predarea temporară sau luarea declarației persoanei solicitată
	(1) Atunci când mandatul european de arestare a fost emis pentru desfășurarea urmăririi penale, autoritatea judiciară de executare trebuie: (a) fie să accepte audierea persoanei căutate, în conformitate cu articolul 19; (b) fie să accepte transferul temporar al persoanei căutate.		(1) Dacă autoritatea judiciară emitentă solicită, judecătorul poate dispune predarea temporară a persoanei solicitate sau procedeează la audierea persoanei solicitate. .....
Art. 22	Notificarea deciziei	Art. 94 alin. (2)	Hotărârea
	Autoritatea judiciară de executare notifică de îndată autorității judiciare emitente decizia privind modul în care s-a dat curs mandatului european de arestare.		..... (2) În termen de cel mult 24 de ore după rămânerea definitivă a hotărârii de predare, instanța notifică hotărârea luată autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească internațională din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

			.....
Art. 23 parag.1	Termenul pentru predarea persoanei	Art. 96 alin. (1)	Predarea persoanei solicitate
	(1) Persoana căutată este predată în cel mai scurt timp, la o dată convenită între autoritățile implicate.		(1) Predarea se realizează de către Ministerul Administrației și Internelor, prin Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, după consultarea prealabilă a autorității judiciare române de executare și autorității desemnate în acest scop de către autoritatea judiciară emitentă asupra locului și datei fixate, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii de predare. .....
Art. 27 parag.1	Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni	Art. 100 alin. (1) și (3)	Regula specialității
	(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.		(1) Consimțământul pentru urmărirea, judecarea, condamnarea sau deținerea unei persoane de către autoritățile române pentru alte fapte comise anterior predării acesteia în baza unui mandat european de arestare se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare. ..... (3) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 87. .....
Art. 28 parag.1	Predarea sau extrădarea ulterioară	Art. 102 alin.(1) și (4)	Art. 102 - Predarea ulterioară

	<p>(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au făcut aceeași notificare, se consideră că a fost acordat consimțământul pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, cu excepția situației în care, într-un caz particular, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.</p> <p>.....</p>		<p>(1) Consimțământul la predarea de către statul român către un alt stat membru a unei persoane solicitate în baza unui mandat european de arestare, pentru alte fapte comise anterior predării sale, se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.</p> <p>.....</p> <p>(4) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare pentru predarea persoanei solicitate către un stat terț este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 87.</p> <p>.....</p>
II.	Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind echipele comune de anchetă (2002/465/JAI)	Punctul 62 din proiect	Titlul VII din Legea nr. 302/2004 - Asistența judiciară în materie penală Capitolul I - Asistența judiciară internațională
Art. 2	Răspunderea penală privind funcționarii	Art. 169 alin. (11)	Echipele comune de anchetă
	<p>În cursul operațiunilor prevăzute la articolul 1, funcționarii unui stat membru, altul decât statul membru în care are loc intervenția, sunt asimilați agenților acestuia, în privința infracțiunilor săvârșite împotriva lor sau de către ei.</p>		<p>..... (11)</p> <p>În cazul echipelor comune de anchetă care funcționează pe teritoriul României, membrii străini ai echipei sunt asimilați membrilor români, în ceea ce privește infracțiunile săvârșite împotriva lor sau de către ei.</p>
III.	Decizia - cadru nr. 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor	Punctul 65 din proiect Art.18⁷²⁰ - Art.18⁷³³	La Titlul VII din Legea nr. 302/2004 - Asistența judiciară în materie penală, Capitolul II - Dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene Se introduce Secțiunea a-3-a intitulată Dispoziții pentru transpunerea deciziei-cadru nr. 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie

			2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor
Art.1.	Obiect	Art.187²⁰ alin. (1)	Scop
	Prezenta decizie-cadru are drept obiect stabilirea normelor în temeiul cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său un ordin de înghetare emis de o autoritate judiciară a unui alt stat membru în cadrul unei proceduri penale. Ea nu poate avea ca efect modificarea obligației de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale consfințite în articolul 6 al tratatului.		(1) Scopul prezentei secțiuni este transpunerea în dreptul român a deciziei-cadru nr. 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, denumită în continuare decizia-cadru.
Art.2.	Definiții	Art.187²¹	Înțelesul unor termeni sau expresii

	<p>În sensul prezentei decizii-cadru:</p> <p>(a) „stat emitent” înseamnă statul membru în care o autoritate judiciară, definită în conformitate cu dreptul intern al statului emitent, a luat, validat sau confirmat în orice mod un ordin de înghețare în cadrul unei proceduri penale;</p> <p>(b) „stat executant” înseamnă statul membru pe teritoriul căruia se găsește bunul sau elementul de probă;</p> <p>(c) „ordin de înghețare” înseamnă orice măsură luată de o autoritate judiciară competentă a statului emitent pentru a împiedica în mod provizoriu orice operație de distrugere, transformare, deplasare, transfer sau înstrăinare a unui bun care poate face obiectul unei confiscări sau a unui element de probă;</p> <p>(d) „bun” înseamnă orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil precum și actele juridice sau documentele care dovedesc un titlu sau un drept asupra acestui bun, despre care autoritatea judiciară competentă a statului emitent consideră că:</p> <ul style="list-style-type: none"> — constituie produsul unei infracțiuni menționate în articolul 3 sau corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs sau — constituie instrumentul sau obiectul unei asemenea infracțiuni; <p>(e) „element de probă” înseamnă obiectele, documentele sau datele care pot servi drept probă în cadrul unei proceduri penale privind una dintre infracțiunile menționate în articolul 3.</p>		<p>(1) Prin „ordin de indisponibilizare” se înțelege orice măsură luată în cursul procesului penal de către o autoritate judiciară a unui stat membru care constă în indisponibilizarea, cu titlu provizoriu, a unui bun, pentru a se împiedica orice operațiune de distrugere, transformare, deplasare, transfer sau înstrăinare a acestuia.</p> <p>(2) Prin termenul „bun” se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și documentele sau instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra unui bun, despre care autoritatea judiciară competentă emitentă consideră că:</p> <ul style="list-style-type: none"> - constituie produsul uneia din infracțiunile prevăzute la art. 187²⁴ sau corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs sau - constituie instrumentul sau obiectul unei asemenea infracțiuni. <p>(3) Prin termenul „probă” se înțelege obiectele, documentele sau datele ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal care are ca obiect una dintre infracțiunile prevăzute la art. 187²⁴.</p> <p>(4) Prin „stat emitent” se înțelege statul membru în care o autoritate judiciară a emis, validat sau confirmat un ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale.</p> <p>(5) Prin „stat de executare” se înțelege statul membru pe teritoriul căruia bunul sau proba a fost localizat sau localizată.</p>
Art.3.	Infracțiuni	Art.187 ²⁰ alin. (2) Art. 187 ²⁴	Art.187 ²⁰ - Scop Art. 187 ²⁴ – Dubla incriminare

(1) Prezenta decizie-cadru se aplică ordinelor de înghețare emise în vederea:

- (a) obținerii probelor sau
- (b) confiscării ulterioare a bunului.

(2) Infracțiunile următoare, definite în conformitate cu dreptul statului emitent și în cazul în care se pedepsesc în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată de cel puțin trei ani, nu fac obiectul unui control al dublei incriminări a faptei:

- participare la o organizație criminală;
- terorism;
- trafic de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- trafic ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
- trafic ilicit de arme, muniții și explozivi;
- corupție;
- fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;

Art.187²⁰

Scop

(2) Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică ordinelor de indisponibilizare emise în conformitate cu decizia-cadru în vederea:

- a) asigurării probelor sau
- b) confiscării ulterioare a bunului ori a valorii bunului.

Art. 187²⁴

Domeniul de aplicare

(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin trei ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări :

1. participare la un grup criminal organizat;
2. terorism;
3. trafic de persoane;
4. exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
5. trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupție;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificare de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale ;

- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- delict informatice;
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
- omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpire, sechestrare și luare de ostateci;
- rasism și xenofobie;
- furt organizat sau armat;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- escrocherie;
- înșelătorie și extorcare de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de

14. omor, vătămare corporală gravă;
15. trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci;
17. rasism și xenofobie;
18. furt organizat sau armat;
19. trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciune;
21. racket și extorcare de fonduri;
22. contrafacere și pirateria produselor;
23. falsificare de acte oficiale și uz de fals;
24. falsificare de mijloace de plată;
25. trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. trafic de vehicule furate;
28. viol;
29. incendiere cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrare ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotaj.

(2) Pentru alte cazuri decât cele menționate în alineatul (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea asigurării probelor, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin este supusă condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie infracțiune, în conformitate cu legea română, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea în legea statului emitent.

(3) Pentru alte cazuri decât cele menționate în alineatul (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea confiscării ulterioare a bunului, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin este supusă condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie o infracțiune care, în conformitate cu legea română, poate conduce la acest tip de indisponibilizare oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea juridică în legea statului emitent.

(4) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea ordinului de indisponibilizare nu va putea fi refuzată pe motivul că legislația română nu impune același tip

creștere;

- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- trafic de vehicule furate;
- viol;
- incendiere;
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
- deturnare de aeronave/nave;
- sabotaj.

(3) Consiliul poate decide în orice moment, hotărând în unanimitate după consultarea Parlamentului European în condițiile prevăzute în articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, să adauge alte categorii de infracțiuni la lista inclusă la alineatul (2). Consiliul examinează, în baza raportului înaintat de Comisie în conformitate cu articolul 14, dacă această listă trebuie extinsă sau modificată.

(4) Pentru alte cazuri decât cele menționate în alineatul (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea obținerii de probe, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin este supusă condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie infracțiune, în conformitate cu legea română, oricare ar fi elementele constitutive și calificarea juridică în legea statului emitent.

Pentru alte cazuri decât cele prevăzute în alineatul (2), statul executant poate subordona recunoașterea și executarea ordinului de înghețare emis din motivele prevăzute în

de taxe sau de impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului emitent.

	alineatul (1) litera (b) condiției ca faptele pentru care a fost pronunțată această decizie să constituie o infracțiune care, în conformitate cu dreptul acestui stat, poate conduce la acest tip de înghețare, oricare ar fi sale elementele constitutive sau clasificarea sa în dreptul statului emitent.		
Art.4.	Transmiterea ordinelor de indisponibilizare	Art. 187²⁵	Emiterea și transmiterea ordinelor de indisponibilizare
	<p>(1) Orice ordin de înghețare în sensul prezentei decizii-cadru, împreună cu certificatul prevăzut la articolul 9, este transmis de autoritatea judiciară care a emis-o direct autorității judiciare competente în vederea executării sale prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită statului executant să stabilească autenticitatea acesteia.</p> <p>(2) Regatul Unit și respectiv Irlanda pot preciza înainte de data menționată în articolul 14 alineatul (1) într-o declarație că ordinul de înghețare împreună cu certificatul trebuie expediate prin intermediul unei autorități centrale desemnate sau al unor autorități centrale desemnate de aceste state în declarația respectivă. Orice declarație de acest tip poate fi modificată printr-o declarație ulterioară sau poate fi revocată în orice moment. Orice declarație sau revocare se depune la Secretariatul General al Consiliului și se notifică Comisiei. Aceste state membre pot limita în orice moment sfera de aplicare a unei astfel de declarații pentru ca dispozițiile din alineatul (1) să producă efecte într-o măsură mai mare. Ele procedează astfel în cazul în care dispozițiile Convenției de aplicare a Acordului Schengen privind asistența judiciară reciprocă intră în vigoare pentru ele.</p> <p>(3) Dacă autoritatea judiciară competentă să execute hotărârile îi este necunoscută, autoritatea judiciară a statului emitent solicită statului executant să-i furnizeze informația,</p>		<p>(1) Actul prin care se emite ordinul de indisponibilizare definit la art. 187²¹ alin. (1) se întocmește potrivit dispozițiilor corespunzătoare din Codul de procedură penală.</p> <p>(2) Actul menționat la alineatul (1) împreună cu certificatul prevăzut la art. 187²² trebuie transmise de către autoritatea judiciară română emitentă direct autorității judiciare competente din statul de executare. Transmiterea se efectuează prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității judiciare de executare să stabilească autenticitatea actului și a certificatului.</p> <p>(3) Actul prevăzut la alineatul (1) este transmis împreună cu:</p> <p>(a) o cerere de remitere a probelor sau</p> <p>(b) o cerere de confiscare prin care se solicită fie executarea unui ordin de confiscare emis de autoritatea judiciară română competentă, fie confiscarea și executarea ulterioară a unui astfel de ordin. Aceste cereri se formulează potrivit dispozițiilor aplicabile în domeniul asistenței judiciare în materie penală și normelor aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.</p> <p>(4) În situația în care ordinul de indisponibilizare nu este însoțit de una din cererile menționate la alin. (3), certificatul prevăzut la art. 187²² poate conține o instrucțiune privind menținerea bunului în statul de executare până la primirea cererii menționate la alineatul (3) litera a) sau b). Autoritatea judiciară emitentă indică în certificat data la care aceasta apreciază că cererea respectivă va fi transmisă.</p> <p>(5) Pe cale de excepție, în cazul statelor membre care prin declarațiile notificate Comisiei Europene, depuse la Secretariatul General al Consiliului, și-au rezervat dreptul de a primi și transmite ordinul de indisponibilizare împreună cu certificatul prevăzut la art. 187²² prin intermediul autorităților centrale desemnate de către acestea, transmiterea se va efectua potrivit declarațiilor respectivelor state membre.</p> <p>(6) În cazul în care autoritatea judiciară română emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară</p>

	<p>prin orice mijloace, inclusiv prin punctele de contact ale rețelei judiciare europene.</p> <p>(4) În cazul în care autoritatea judiciară a statului executant care primește un ordin de înghețare nu are competența de a o recunoaște și de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, ea transmite, din oficiu, ordinul de înghețare autorității judiciare competente să îl execute și informează despre aceasta autoritatea judiciară a statului emitent care a emis-o.</p>		<p>competentă să execute ordinul de indisponibilizare, în vederea obținerii de informații în acest sens, aceasta va solicita asistența punctelor de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană.</p> <p>(7) În cazul în care autoritatea judiciară română revocă măsura prevăzută la art. 187²¹ alin.(1) trebuie să notifice de îndată despre aceasta autoritatea judiciară a statului de executare.</p> <p>(8) În cazul în care ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare emis de o autoritate judiciară română autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună credință, statul român va rambursa statului de executare suma acordată ca despăgubire.</p>
Art.5.	Recunoașterea și executarea imediată	Art. 187²⁶ Art.187²⁷	Dispoziții comune Măsuri premergătoare
	<p>(1) Autoritățile judiciare competente ale statului executant recunosc orice ordin de înghețare transmis în conformitate cu articolul 4, fără a fi necesară nici o altă formalitate, și iau fără întârziere măsurile necesare executării sale imediate, în același mod ca și în cazul unui ordin de înghețare emis de o autoritate a statului executant, cu excepția cazului în care această autoritate hotărăște să invoce unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare menționate în articolul 7 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute în articolul 8.</p> <p>În cazul în care este necesar să se garanteze că probele obținute sunt valabile și cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor fundamentale de drept din statul executant, autoritatea judiciară a statului executant respectă, la executarea ordinului de înghețare, formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea judiciară competentă a statului emitent.</p>		<p>Art. 187²⁶ Dispoziții comune</p> <p>(1) Autoritățile judiciare române competente, indiferent de faza procesuală, recunosc orice ordin de indisponibilizare transmis în conformitate cu art. 187²⁵ fără a fi necesară nicio altă formalitate și iau fără întârziere măsurile necesare executării sale imediate, în același mod ca în cazul în care măsura prevăzută la art. 187²¹ alin. (1) ar fi fost dispusă de către o autoritate judiciară română, exceptând situația în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute la art.187³¹ sau unul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 187³².</p> <p>(2) În cazul în care este necesar să se garanteze că probele obținute sunt valabile, autoritatea judiciară care aduce la îndeplinire ordinul de indisponibilizare respectă, la executarea acestuia, formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea judiciară emitentă, cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor fundamentale de drept român.</p> <p>(3) Un raport privind executarea ordinului de indisponibilizare întocmit de autoritatea judiciară română competentă, pe baza referatului organului judiciar care a adus la îndeplinire ordinul de indisponibilizare, este transmis fără întârziere autorității judiciare române de executare, care îl remite autorității judiciare emitente prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.</p>

	<p>Un raport privind executarea ordinului de înghețare este transmis autorității competente a statului emitent fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.</p> <p>(2) Orice măsură coercitivă suplimentară care devine necesară ca urmare a ordinului de înghețare este luată în conformitate cu regulile de procedură aplicabile în statul executant.</p> <p>(3) Autoritățile judiciare competente ale statului executant se pronunță asupra unui ordin de înghețare și comunică decizia pe care au luat-o în cel mai scurt timp și, dacă este cazul, în 24 de ore de la primirea ordinului de înghețare în cauză.</p>		<p>(4) Orice măsură coercitivă suplimentară necesară pentru aducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare este luată în conformitate cu dispozițiile corespunzătoare din Codul de procedură penală.</p> <p>Art.187²⁷ Măsuri premergătoare</p> <p>(1) Atunci când o autoritate judiciară română primește un ordin de indisponibilizare, aceasta trebuie ca, în termen de 24 de ore de la data primirii, să verifice dacă ordinul este însoțit de certificatul prevăzut la art. 187²² ori a oricărui alt document echivalent, precum și de traducerea în limba română.</p> <p>(2) În cazul în care documentele prevăzute la alineatul (1) nu sunt traduse, autoritatea judiciară română solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii într-un termen de cel mult 3 zile. După primirea traducerii, autoritatea judiciară română își verifică competența în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii.</p> <p>(3) Dacă autoritatea judiciară română apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului de indisponibilizare, trimite de îndată, din oficiu, ordinul de indisponibilizare autorității judiciare române competente să îl execute și informează despre aceasta autoritatea judiciară a statului emitent. În situația în care ordinul de indisponibilizare nu conține suficiente informații pentru determinarea competenței, autoritatea judiciară română poate solicita autorității judiciare emitente transmiterea de informații suplimentare, fixând în acest sens un termen de cel mult 3 zile.</p> <p>(4) În faza de judecată, repartizarea cauzei se face în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile în materie, termenul de judecată stabilit neputând fi mai mare de 5 zile.</p> <p>(5) Procedura prevăzută la alin. (1) – (3) ale prezentului articol are caracter confidențial.</p>
Art.6.	Durata indisponibilizării	Art. 187 ³⁰	Durata indisponibilizării și regimul ulterior al bunului indisponibilizat

	<p>(1) Indisponibilizarea bunului este menținută în statul executant până în momentul în care acesta a rezolvat definitiv cererea menționată în articolul 10 alineatul (1) litera (a) sau (b).</p> <p>(2) Cu toate acestea, statul executant poate, după consultarea statului emitent și în conformitate cu legislația și cu practicile naționale, să pună condiții corespunzătoare ținând seama de împrejurările speței pentru a limita durata înghețării bunului. Dacă, în conformitate cu aceste condiții, intenționează să ridice măsura, el informează statul emitent în această privință și îi oferă posibilitatea de a formula observații.</p> <p>(3) Autoritățile judiciare ale statului emitent informează fără întârziere autoritățile statului executant asupra ridicării ordinului de înghețare. În acest caz, statul membru executant are obligația de a aplica ridicarea ordinului în cel mai scurt timp posibil.</p>		<p>(1) Indisponibilizarea bunului este menținută până la soluționarea definitivă a cererile prevăzute la articolul 187²⁵ alin. (3).</p> <p>(2) Cu toate acestea, autoritatea judiciară română competentă poate ca, după consultarea autorității judiciare emitente, în conformitate cu legislația și practica română aplicabilă în materie și funcție de împrejurările cauzei, să dispună indisponibilizarea bunului pentru o perioadă mai scurtă.</p> <p>(3) Dacă autoritatea judiciară română competentă intenționează să revoce măsura indisponibilizării, aceasta va informa autoritatea judiciară emitentă, oferindu-i posibilitatea de a formula observații. De asemenea, atunci când autoritatea judiciară a statului emitent informează autoritatea română de executare asupra revocării ordinului de indisponibilizare, aceasta din urmă are obligația de a revoca măsura în cel mai scurt timp posibil.</p> <p>(4) Cererile prevăzute la articolul 187²⁵ alin. (3) se execută în conformitate cu normele aplicabile asistenței judiciare în materie penală și cu normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.</p> <p>(5) Cu toate acestea, prin derogare de la normele în materie de asistență judiciară menționate la alineatul (4), autoritatea judiciară română competentă nu poate refuza cererile menționate la 187²⁵ alin. (3) lit. (a) invocând absența dublei incriminări, dacă aceste cereri vizează infracțiunile prevăzute în art. 187²⁴ alin. (1), iar pentru aceste infracțiuni legea statului emitent prevede pedeapsa închisorii de cel puțin trei ani.</p>
Art.7.	Motive de nerecunoaștere sau de neexecutare	Art. 187³¹	Motive de nerecunoaștere sau de neexecutare

(1) Autoritățile judiciare competente ale statului executant nu pot refuza recunoașterea sau executarea ordinului de înghețare decât dacă:

(a) certificatul prevăzut în articolul 9 nu este emis, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de înghețare;

(b) dreptul statului executant prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de înghețare;

(c) din informațiile furnizate în certificat reiese imediat că rezolvarea unei cereri de asistență judiciară reciprocă în conformitate cu articolul 10 pentru infracțiunea care face obiectul urmăririi în justiție ar contraveni principiului *ne bis in idem*;

(d) într-unul dintre cazurile menționate în articolul 3 alineatul (4), fapta care stă la baza ordinului de înghețare nu constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul statului executant; cu toate acestea, în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb, executarea ordinului de înghețare nu poate fi refuzată din motivul că legislația statului executant nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementare în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb, ca legislația statului emitent.

(2) În cazul menționat în alineatul (1) litera (a), autoritatea judiciară poate:

(a) să stabilească un termen pentru emiterea sau completarea sau corectarea certificatului.

(b) să accepte un document echivalent sau

(c) dacă se consideră suficient de edificată, să nu mai apeleze în această privință la autoritatea judiciară emitentă.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea sau executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil

(1) În afara cazurilor menționate la art. 187²⁴ alin. (2) și (3), autoritățile judiciare române competente nu pot refuza recunoașterea sau executarea ordinului de indisponibilizare decât dacă:

(a) certificatul prevăzut în art.187²² nu este prezentat, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de indisponibilizare;

(b) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de indisponibilizare;

(c) din informațiile furnizate în certificat rezultă imediat că soluționarea unei cereri de asistență judiciară având ca obiect remiterea probelor sau confiscarea pentru infracțiunea care face obiectul procesului penal ar contraveni principiului *ne bis in idem*.

(2) În cazul menționat la alineatul (1) lit. a), autoritatea judiciară română poate:

(a) să fixeze un termen de cel mult 3 zile pentru prezentarea, completarea ori corectarea certificatului.

(b) să accepte un document echivalent sau

(c) dacă se consideră suficient de edificată, să nu mai apeleze în această privință la autoritatea judiciară emitentă.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea sau executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților judiciare competente ale statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) De asemenea, în cazul în care, în practică, executarea ordinului de indisponibilizare este imposibilă deoarece bunul sau probele au dispărut, au fost distruse, nu pot fi găsite la locul indicat în certificat sau pentru că locul în care se găsesc bunurile sau probele nu a fost indicate într-un mod suficient de clar nici după consultarea autorității judiciare competente a statului emitent, aceasta este informată imediat în această privință.

	<p>autorităților judiciare competente ale statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.</p> <p>(4) De asemenea, în cazul în care, în practică, executarea ordinului de înghețare este imposibilă deoarece bunul sau probele au dispărut, au fost distruse, nu pot fi găsite la locul indicat în certificat sau pentru că locul în care se găsesc bunurile sau probele nu a fost indicat într-un mod destul de clar chiar și după consultarea statului emitent, autoritățile judiciare competente ale statului emitent sunt informate imediat în această privință.</p>		
Art.8.	Motive de amânare a executării	Art. 187³²	Motive de amânare a executării
	<p>(1) Autoritatea judiciară competentă a statului executant poate amâna executarea unui ordin de înghețare transmis în conformitate cu articolul 4:</p> <p>(a) în cazul în care executarea acestuia riscă să dăuneze unei anchete penale în curs, până în momentul în care aceasta consideră de cuviință;</p> <p>(b) în cazul în care bunurile sau probele în cauză au făcut deja obiectul unui ordin de înghețare în cadrul unei proceduri penale și până în momentul în care această măsură este ridicată;</p> <p>(c) în cazul în care, atunci când este vorba despre un ordin de înghețare a unui bun în cadrul unei proceduri penale în vederea confiscării sale ulterioare, acest bun face deja obiectul unei hotărâri pronunțate în cadrul altei proceduri în statul executant și până în momentul ridicării acestei hotărâri. Cu toate acestea, prezenta literă nu se aplică decât în cazul în care o astfel de hotărâre are prioritate față de ordinele de înghețare naționale ulterioare în cadrul unei proceduri penale, în conformitate cu dreptul intern.</p>		<p>(1) Autoritatea judiciară română competentă poate amâna executarea unui ordin de indisponibilizare în cazul în care:</p> <p>(a) executarea acestuia riscă să dăuneze unei anchete penale în curs, amânarea fiind dispusă până în momentul în care aceasta apreciază ca fiind necesară;</p> <p>(b) bunurile sau probele în cauză au făcut deja obiectul unui ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale, amânarea fiind dispusă până în momentul în care această măsură este ridicată;</p> <p>(c) ordinul de indisponibilizare a fost emis în vederea confiscării ulterioare a unui bun care face deja obiectul unei măsuri luate în cadrul unui proces penal în România; în acest caz amânarea este dispusă până în momentul revocării acestei măsuri. Cu toate acestea, acest caz de amânare este incident numai în cazul în care ordinul de indisponibilizare ar avea prioritate față de măsuri ulterioare luate de către organele judiciare române, în cadrul unui proces penal, în conformitate cu dreptul intern.</p> <p>(2) Un raport privind amânarea executării ordinului de indisponibilizare, inclusiv motivele care au stat la baza acesteia și, dacă este posibil, durata amânării, este înaintat imediat autorității judiciare competente a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.</p> <p>(3) De îndată ce motivul amânării încetează să mai existe, autoritatea judiciară română</p>

	<p>(2) Un raport privind amânarea executării măsurii de înghețare, inclusiv motivele care au stat la baza acesteia și, dacă este posibil, durata prevăzută a amânării este înaintat imediat autorității judiciare competente a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.</p> <p>(3) De îndată ce motivul amânării încetează să mai existe, autoritatea judiciară competentă a statului executant ia fără întârziere măsurile necesare executării ordinului de înghețare și informează autoritatea competentă a statului emitent în această privință prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.</p> <p>(4) Autoritatea judiciară competentă a statului executant informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la oricare alte măsuri de înghețare sau sechestru al cărei obiect îl poate constitui bunul respectiv.</p>		<p>competentă a statului de executare ia fără întârziere măsurile necesare executării ordinului de indisponibilizare și informează autoritatea competentă a statului emitent în această privință prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.</p> <p>(4) Autoritatea judiciară competentă a statului de executare informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la oricare alte măsuri asigurătorii al cărei obiect îl poate constitui bunul respectiv.</p>
Art.9.	Certificat	Art. 187²² Art.187²⁷ alin. (1)	Art. 187²² - Certificatul Art.187²⁷ alin. (1) - Măsuri premergătoare

	<p>(1) Certificatul, al cărui formular standard este inclus în anexă, este semnat de autoritatea judiciară competentă a statului emitent care a ordonat măsura și care certifică de asemenea exactitatea conținutului său.</p> <p>(2) Certificatul trebuie tradus în limba sau într-una din limbile oficiale ale statului executant.</p> <p>(3) Orice stat membru poate să indice, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau ulterior, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta traducerea în una sau mai multe limbi oficiale ale instituțiilor Comunităților Europene</p>		<p>Art. 187²² Certificatul</p> <p>(1) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în Anexa nr. 2 la prezenta lege și să fie semnat de autoritatea judiciară care a dispus măsura prevăzută la art.187²¹ alin. (1). De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de către autoritatea judiciară competentă emitentă.</p> <p>(2) Certificatul emis de către o autoritatea judiciară română trebuie să fie tradus în limba sau într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare sau în altă limbă acceptată de acel stat membru.</p> <p>(3) Certificatul transmis spre executare autorităților judiciare române trebuie să fie tradus în limba română.</p> <p>Art.187²⁷ alin. (1) Măsuri premergătoare</p> <p>(1) Atunci când o autoritate judiciară română primește un ordin de indisponibilizare, aceasta trebuie ca, în termen de 24 de ore de la data primirii, să verifice dacă ordinul este însoțit de certificatul prevăzut la art. 187²² ori a oricărui alt document echivalent, precum și de traducerea în limba română.</p>
Art.10.	Regimul ulterior al bunului indisponibilizat	Art. 187 ³⁰	Durata indisponibilizării și regimul ulterior al bunului indisponibilizat

	<p>(1) Ordinul transmis în conformitate cu articolul 4:</p> <p>(a) este însoțit de o cerere de remitere a probelor către statul emitent sau</p> <p>(b) este însoțit de o cerere de confiscare prin care se solicită fie executarea mandatului de confiscare eliberat în statul emitent, fie confiscarea în statul executant și executarea ulterioară a unui eventual mandat sau</p> <p>(c) conține, în certificat, o instrucțiune privind menținerea bunului în statul executant în așteptarea unei cereri menționate la litera (a) sau (b). Statul emitent indică în certificat data la care (după părerea sa) cererea respectivă va fi transmisă. Se aplică articolul 6 alineatul (2).</p> <p>(2) Cererile menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) sunt transmise de statul emitent și tratate de statul executant în conformitate cu normele aplicabile asistenței judiciare reciproce în materie penală și cu normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.</p> <p>(3) Cu toate acestea, prin derogare de la normele în materie de asistență judiciară reciprocă menționate la alineatul (2), statul executant nu poate refuza cererile menționate la alineatul (1) litera (a) invocând absența dublei incriminări, dacă aceste cereri vizează infracțiunile menționate în articolul 3 alineatul (2) și dacă aceste infracțiuni se pedepsesc în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin trei ani.</p>		<p>(1) Indisponibilizarea bunului este menținută până la soluționarea definitivă a cererilor prevăzute la articolul 187²⁵ alin. (3).</p> <p>(2) Cu toate acestea, autoritatea judiciară română competentă poate ca, după consultarea autorității judiciare emitente, în conformitate cu legislația și practica română aplicabilă în materie și funcție de împrejurările cauzei, să dispună indisponibilizarea bunului pentru o perioadă mai scurtă.</p> <p>(3) Dacă autoritatea judiciară română competentă intenționează să revoce măsura indisponibilizării, aceasta va informa autoritatea judiciară emitentă, oferindu-i posibilitatea de a formula observații. De asemenea, atunci când autoritatea judiciară a statului emitent informează autoritatea română de executare asupra revocării ordinului de indisponibilizare, aceasta din urmă are obligația de a revoca măsura în cel mai scurt timp posibil.</p> <p>(4) Cererile prevăzute la articolul 187²⁵ alin. (3) se execută în conformitate cu normele aplicabile asistenței judiciare în materie penală și cu normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.</p> <p>(5) Cu toate acestea, prin derogare de la normele în materie de asistență judiciară menționate la alineatul (4), autoritatea judiciară română competentă nu poate refuza cererile menționate la 187²⁵ alin. (3) lit. (a) invocând absența dublei incriminări, dacă aceste cereri vizează infracțiunile prevăzute în art. 187²⁴ alin. (1), iar pentru aceste infracțiuni legea statului emitent prevede pedeapsa închisorii de cel puțin trei ani.</p>
Art.11.	Căi de atac	Art. 187 ²⁸ Art. 187 ²⁹	Recunoașterea și executarea în faza de urmărire penală Recunoașterea și executarea în faza de judecată

(1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a garanta că orice măsură de înghețare executată în conformitate cu articolul 5 poate face obiectul unei căi de atac fără efect suspensiv pentru orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință: acțiunea este înaintată unei instanțe judecătorești din statul emitent sau din statul executant în conformitate cu dreptul intern al fiecăruia dintre aceste state.

(2) Temeiurile de fond care stau la baza emiterii ordinului de înghețare nu pot fi contestate decât printr-o acțiune deschisă înaintea unei instanțe judecătorești a statului emitent.

(3) Dacă acțiunea este deschisă în statul executant, autoritatea judiciară a statului emitent este informată în această privință, precum și asupra temeiurilor invocate pentru a putea folosi elementele pe care le consideră necesare. Ea este informată asupra rezultatelor acestei acțiuni.

(4) Statele emitente și executoarele iau măsurile necesare pentru a facilita exercitarea dreptului de a deschide o acțiune în justiție menționat în alineatul (1), în special furnizând toate informațiile necesare persoanelor interesate.

(5) Statul emitent se asigură că orice termen de exercitare a dreptului de a deschide o acțiune în justiție menționat la alineatul (1) se aplică astfel încât să garanteze persoanelor interesate posibilitatea de a recurge la o cale de atac efectivă.

Art. 187²⁸

Recunoașterea și executarea în faza de urmărire penală

(1) În faza de urmărire penală, procurorul competent dispune prin ordonanță, în termen de cel mult 5 zile, de la expirarea termenelor prevăzute la art. 187²⁷.

(2) Împotriva ordonanței prin care procurorul a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare poate face plângere orice persoană interesată, inclusiv terții de bună credință, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Plângerea se face în termen de 5 zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță.

(3) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de indisponibilizare nu pot face obiectul plângerii, acestea putând fi atacate numai în fața unei instanțe a statului emitent.

(4) Plângerea se adresează curții de apel în a cărei circumscripție teritorială se află parchetul din cadrul căruia face parte procurorul care a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare. La judecarea plângerii prezența procurorului este obligatorie.

(5) Dosarul va fi trimis de parchet curții de apel competente, în termen de 2 zile de la primirea adresei prin care acesta este cerut.

(6) Plângerea se soluționează în ședință publică, în termen de 5 zile, prin încheiere definitivă. Introducerea plângerii nu suspendă aducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare. Instanța de judecată, soluționând plângerea, verifică ordonanța procurorului, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate, pronunțând una dintre următoarele soluții:

respinge plângerea ca tardivă sau ca inadmisibilă, menținând ordonanța atacată; admite plângerea, desființează ordonanța atacată și dispune revocarea măsurii indisponibilizării.

(7) Ordinul de indisponibilizare se aduce la îndeplinire de către procurorul care a dispus recunoașterea acestuia prin ordonanță sau de către secretarul parchetului.

Art. 187²⁹

Recunoașterea și executarea în faza de judecată

(1) Instanța de judecată soluționează cauza, prin încheiere, dată în camera de consiliu, în complet format dintr-un singur judecător. Judecata se face de urgență și cu precădere.

(2) Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de la

			<p>comunicare după caz, de către orice persoană interesată, inclusiv terții de bună credință, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Dispozițiile art. 187²⁸ se aplică în mod corespunzător.</p> <p>(3) Dosarul se trimite instanței de recurs în termen de 24 de ore de la declararea recursului. Recursul se soluționează în termen de 5 zile, de curtea de apel competentă, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate.</p> <p>(4) Recursul nu suspendă aducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare.</p> <p>(5) Ordinul de indisponibilizare se aduce la îndeplinire de către procurorul desemnat din cadrul parchetului de pe lângă tribunalul competent sau de către secretarul acestui parchet.</p>
Art.12	Rambursare	Art.187³³	Art.187³³ Rambursarea
	<p>Rambursare</p> <p>(1) Fără a aduce atingere articolului 11 alineatul (2), în cazul în care, în condițiile prevăzute de dreptul său intern, statul executant își asumă responsabilitatea prejudiciului cauzat uneia dintre persoanele prevăzute la articolul 11 datorită executării unui ordin de indisponibilizare care i-a fost transmis în conformitate cu articolul 4, statul emitent rambursează statului executant sumele pe care acesta le-a vărsat celui interesat cu titlu de despăgubiri în baza respectivei răspunderi, cu excepția cazului în care prejudiciul, sau o parte a prejudiciului, se datorează în exclusivitate comportamentului statului executant.</p> <p>(2) Alineatul (1) nu aduce nici o atingere dreptului intern al statelor membre în privința cererilor de despăgubire formulate de persoane fizice sau juridice.</p>		<p>(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 187²⁸ alin. (3), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia din persoanele interesate, inclusiv terții de bună credință, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.</p> <p>(2) Dispozițiile alineatului (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de persoanele fizice sau juridice.</p>
IV.	Dispoziții pentru transpunerea deciziei-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce	Punctul 65 din proiect Art.187³⁴ –	La Titlul VII din Legea nr. 302/2004 – Asistența judiciară în materie penală Capitolul II – Dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene se introduce

	sanctiunilor pecuniare	Art.187⁴⁹	Secțiunea a-4-a intitulată Dispoziții pentru transpunerea deciziei-cadru nr. 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor
Art.1.	Definiții	Art. 187³⁵	Definiții
	<p>În sensul prezentei Decizii - Cadru:</p> <p>(a) „decizie” înseamnă o decizie definitivă care a aplicat o pedeapsă pecuniară ce trebuie executată față de o persoană fizică sau juridică, dacă decizia a fost luată de:</p> <p>(i) o instanță din statul emitent referitor la o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent;</p> <p>(ii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în legătură cu o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de către o instanță competentă în materie penală;</p> <p>(iii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în ceea ce privește faptele care se pedepsesc conform dreptului național al statului emitent ca fiind încălcări ale normelor legale, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de către o instanță competentă în materie penală;</p> <p>(iv) o instanță competentă în materie penală, dacă decizia a fost pronunțată în legătură cu o decizie dintre cele prevăzute la punctul (iii);</p> <p>(b) „pedeapsă pecuniară” înseamnă obligația de a plăti:</p> <p>(i) o sumă de bani drept condamnare pentru o infracțiune, pronunțată printr-o decizie;</p>		<p>În sensul prezentei secțiuni:</p> <p>(a) Prin „hotărâre” se înțelege o hotărâre definitivă prin care s-a aplicat o pedeapsă pecuniară ce trebuie executată față de o persoană fizică sau juridică, dacă hotărârea a fost luată de:</p> <p>(i) o instanță judecătorească din statul emitent referitor la o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent;</p> <p>(ii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în legătură cu o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de către o instanță competentă în materie penală;</p> <p>(iii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în ceea ce privește faptele care se pedepsesc conform dreptului național al statului emitent ca fiind încălcări ale normelor legale, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de către o instanță competentă în materie penală;</p> <p>(iv) o instanță competentă în materie penală, dacă hotărârea a fost pronunțată în legătură cu o hotărâre dintre cele prevăzute la punctul (iii);</p> <p>(b) Prin „pedeapsă pecuniară” se înțelege obligația de a plăti:</p> <p>(i) o sumă de bani drept condamnare pentru o infracțiune, pronunțată printr-o hotărâre;</p> <p>(ii) compensația pronunțată prin aceeași hotărâre în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui parte civilă la proces, iar instanța acționează în exercitarea competenței sale în materie penală;</p> <p>(iii) o sumă de bani aferentă cheltuielilor cauzate de procedura judiciară sau administrativă care a dus la pronunțarea hotărârii;</p> <p>(iv) o sumă de bani către un fond public sau către o organizație de sprijin pentru victime,</p>

	<p>(ii) compensația pronunțată prin aceeași decizie în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui drept parte civilă la proces iar instanța acționează în exercitarea competenței sale în materie penală;</p> <p>(iii) o sumă de bani aferentă cheltuielilor cauzate de procedura judiciară sau administrativă care a dus la pronunțarea deciziei;</p> <p>(iv) o sumă de bani către un fond public sau către o organizație de sprijin pentru victime, pronunțată prin aceeași decizie.</p> <p>Următoarele nu sunt considerate pedepse pecuniare:</p> <p>— ordinele de confiscare a instrumentelor sau produselor infracțiunilor,</p> <p>— ordinele de natură civilă și care decurg dintr-o acțiune în daune și restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 privind competența de jurisdicție și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă sau comercială¹;</p> <p>(c) „stat emitent” înseamnă statul membru în care s-a pronunțat o decizie în înțelesul definit de prezenta Decizie-Cadru;</p> <p>(d) „stat de executare” înseamnă statul membru către care s-a transmis o decizie în vederea executării.</p>		<p>pronunțată prin aceeași decizie.</p> <p>Următoarele nu sunt considerate pedepse pecuniare:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dispozițiile de confiscare a instrumentelor sau produselor infracțiunilor, - dispozițiile de natură civilă și care decurg dintr-o acțiune în daune și restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă sau comercială; <p>(c) Prin „stat emitent” se înțelege statul membru în care s-a pronunțat o hotărâre în înțelesul definit de Decizia-cadru;</p> <p>(d) Prin „stat de executare” se înțelege statul membru către care s-a transmis o hotărâre în vederea executării.</p>
Art.2.	Stabilirea autorităților competente	Art. 187³⁶	Autorități competente

	<p>1. Fiecare stat membru va aduce la cunoștința Secretariatului General al Consiliului, care este autoritatea sau care sunt autoritățile care au competența, conform dreptului său național, în baza prezentei Decizii - Cadru, atunci când respectivul stat membru are calitatea de stat emitent sau de stat de executare.</p> <p>2. Fără a afecta articolul 4, fiecare stat membru poate desemna, dacă acest lucru este cerut de către organizarea sistemului său intern, una sau mai multe autorități centrale care să răspundă de transmiterea și primirea administrativă a deciziilor și să asiste autoritățile competente.</p> <p>3. Secretariatul General al Consiliului va pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.</p>		<p>(1) Autoritățile române competente să emită o hotărâre sunt instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, precum și organele de cercetare penală.</p> <p>(2) Autoritățile române competente să execute o hotărâre sunt instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea.</p> <p>(3) Autoritatea centrală română în aplicarea art. 2 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care are rolul de a asista instanțele judecătorești și de a transmite și primi hotărârile în cazul în care contactul direct nu este posibil.</p>
Art.4.	Transmiterea deciziilor și recurgerea la autoritatea centrală	Art. 187³⁷ Art. 187⁴² alin.2	Art. 187³⁷ - Transmiterea hotărârii Art. 187⁴² alin.2 - Recunoașterea și executarea hotărârilor
	<p>1. Decizia, împreună cu un certificat emis conform prezentului articol, pot fi trimise autorităților competente dintr-un stat membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a pronunțat decizia, are bunuri sau o sursă de venit, își are reședința obișnuită sau, în cazul persoanelor juridice, își are sediul social.</p> <p>2. Certificatul, pentru care formularul standard este prevăzut la Anexă, trebuie semnat, iar conținutul acestuia autentificat ca fiind conform, de către autoritatea competentă din statul emitent.</p> <p>3. Decizia sau o copie certificată a acesteia, împreună cu certificatul, se transmit de către autoritatea competentă din statul emitent direct autorității competente din statul de executare prin orice mijloace care lasă o urmă scrisă, în condiții care să permită statului de executare stabilirea autenticității. Originalul deciziei, sau o copie certificată după</p>		<p>Art. 187³⁷ Transmiterea hotărârii</p> <p>(1) Hotărârea, împreună cu un certificat emis conform prezentului articol, pot fi trimise de autoritățile judiciare române emitente direct autorității de executare competente din statul membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a pronunțat hotărârea are bunuri sau o sursă de venit, își are reședința obișnuită sau, în cazul persoanelor juridice, își are sediul social.</p> <p>(2) Certificatul, pentru care formularul standard este prevăzut la Anexa nr. 3 la prezenta lege, trebuie semnat, iar conținutul acestuia autentificat ca fiind conform, de către autoritatea judiciară română emitentă.</p> <p>(3) Hotărârea sau o copie certificată a acesteia, împreună cu certificatul, se transmit direct autorității competente din statul de executare prin orice mijloace care lasă o urmă scrisă, în condiții care să permită statului de executare stabilirea autenticității. Originalul hotărârii, sau o copie certificată după aceasta, împreună cu certificatul în original, se trimit statului de executare, la cererea acestuia. Toate documentele oficiale se încheie de asemenea direct între respectivele autorități competente.</p>

acesta, împreună cu certificatul în original, se trimit statului de executare, la cererea acestuia. Toate documentele oficiale se încheie de asemenea direct între respectivele autorități competente.

4. Statul emitent nu poate transmite o decizie simultan mai multor state de executare.

5. Dacă autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității competente din statul emitent, aceasta din urmă va face toate investigațiile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, pentru a obține informațiile necesare de la statul de executare.

6. Dacă o autoritate din statul de executare a primit o decizie și nu are competența de a o recunoaște și de a lua măsurile necesare în vederea executării acesteia, ea va trimite decizia, din oficiu, autorității competente și va aduce acest lucru la cunoștința autorității competente din statul emitent, în mod corespunzător.

7. Marea Britanie și, respectiv, Irlanda, pot formula o declarație conform căreia decizia, împreună cu certificatul, trebuie trimise prin intermediul autorității sau autorităților centrale specificate în declarație. Aceste state membre pot în orice moment, printr-o nouă declarație, să limiteze sfera de aplicare a declarației cu scopul de a spori efectul alineatului 3. Ele vor face aceasta atunci când prevederile referitoare la asistența reciprocă cuprinse în Convenția de implementare a acordului Schengen încep să aibă efecte pentru ele. Orice declarație se depune la Secretariatul General al Consiliului și se notifică Comisiei.

(4) O hotărâre nu poate fi transmisă simultan mai multor state de executare.

(5) Dacă autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității judiciare române emitente, aceasta din urmă va face toate investigațiile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, pentru a obține informațiile necesare de la statul de executare.

Art. 187⁴² alin.2

Recunoașterea și executarea hotărârilor

(2) Dacă autoritatea judiciară română care a primit o hotărâre nu are competența de a o recunoaște și de a lua măsurile necesare în vederea executării acesteia, ea va trimite hotărârea, din oficiu, autorității competente și va aduce acest lucru la cunoștința autorității competente din statul emitent, în mod corespunzător.

Art.5.	Sfera de aplicare	Art. 187 ⁴¹	Domeniul de aplicare
	<p>1. Următoarele infracțiuni, dacă se pedepsesc în statul emitent așa cum sunt ele definite de către legislația statului emitent, dau loc, conform prevederilor prezentei Decizii-Cadru și fără a fi necesară verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea și executarea deciziilor:</p> <ul style="list-style-type: none"> — participare la un grup infracțional organizat, — terorism, — trafic de ființe umane, — exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă, — trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope, — trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive — corupție, — fraudă, inclusiv fraudă împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene, — spălare a produselor infracțiunii, — contrafacere de monedă, inclusiv de monedă euro, — fapte legate de criminalitatea informatică, — fapte privind mediul înconjurător, inclusiv trafic cu specii de animale și plante pe cale de dispariție, — facilitare a intrării și șederii ilegale, — omor și vătămare corporală gravă, — trafic ilicit de organe și țesuturi umane, — lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostateci, — rasism și xenofobie, — furt organizat sau armat, — trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă, 		<p>(1) Următoarele infracțiuni, dacă se pedepsesc în statul emitent, așa cum sunt definite de către legislația statului emitent, dau loc, conform prevederilor deciziei-cadru și fără a fi necesară verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea și executarea hotărârilor:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. participare la un grup criminal organizat; 2. terorism; 3. trafic de persoane; 4. exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă; 5. trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope; 6. trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive; 7. corupție; 8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene; 9. spălare a produselor infracțiunii; 10. falsificare de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro; 11. fapte legate de criminalitatea informatică; 12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție; 13. facilitarea intrării și șederii ilegale ; 14. omor, vătămare corporală gravă; 15. trafic ilicit de organe și țesuturi umane; 16. răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci; 17. rasism și xenofobie; 18. furt organizat sau armat; 19. trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă; 20. înșelăciune; 21. racket și extorcare de fonduri; 22. contrafacere și pirateria produselor;

- înșelăciune,
- deturnare de fonduri,
- contrafacere și piraterie de bunuri,
- falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate,
- falsificare de mijloace de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere cu intenție,
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale,
- sechestrare ilegală de nave și aeronave,
- sabotaj,
- comportamente care încalcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase,
- contrabanda cu mărfuri,
- încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală,
- amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive,
- prejudicii supuse legii penale,
- furt,
- infracțiuni stabilite de către statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului CE sau conform Titlului VI din Tratatul UE.

2. Consiliul poate decide să adauge alte categorii de infracțiuni la listele prevăzute la alineatul 1 în orice moment, acționând în unanimitate după consultarea Parlamentului

- 23. falsificare de acte oficiale și uz de fals;
- 24. falsificare de mijloace de plată;
- 25. trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- 26. trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- 27. trafic de vehicule furate;
- 28. viol;
- 29. incendiere cu intenție;
- 30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- 31. sechestrare ilegală de nave sau aeronave;
- 32. sabotaj;
- 33. comportamente care încalcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase;
- 34. contrabanda cu mărfuri;
- 35. încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală;
- 36. amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive;
- 37. prejudicii supuse legii penale;
- 38. furt;
- 39. infracțiuni stabilite de către statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului CE sau conform Titlului VI din Tratatul UE.

(2) Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alineatul (1), executarea este subordonată condiției ca faptele la care se referă hotărârea să constituie infracțiune potrivit legii române, indiferent de elementele constitutive ale acesteia și indiferent de modul în care este descrisă.

	<p>European în conformitate cu condițiile prevăzute de articolul 39(1) din Tratatul UE.</p> <p>Consiliul va stabili, în lumina raportului supus atenției sale conform articolului 20(5), dacă este necesară extinderea sau modificarea listei. Consiliul va examina această chestiune și într-o fază ulterioară în baza unui raport asupra punerii în practică a Deciziei-Cadru, întocmit de către Comisie în termen de 5 ani de la data prevăzută la articolul 20(1).</p> <p>3. Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alineatul 1, statul de executare poate impune, pentru recunoașterea și executarea unei decizii, condiția ca aceasta să se refere la acte care ar constitui infracțiune conform legii statului de executare, indiferent de elementele constitutive ale acesteia și indiferent de modul în care este descrisă.</p>		
Art.6.	Recunoașterea și executarea deciziilor	Art. 187⁴² alin.1	Art. 187⁴² - Recunoașterea și executarea hotărârilor
	<p>Autoritățile competente din statul de executare recunosc decizia transmisă în conformitate cu articolul 4 fără alte formalități și vor lua imediat toate măsurile necesare pentru executarea acesteia, cu excepția cazului în care autoritatea competentă decide că este aplicabil unul dintre motivele de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 7.</p>		<p>(1) Autoritățile judiciare române executare recunosc o hotărâre fără alte formalități și iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea acesteia, cu excepția cazului în care constată că este aplicabil unul dintre motivele de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 187⁴³.</p> <p>.....</p>
Art.7.	Motivele de nerecunoaștere și neexecutare	Art. 187⁴³	Motivele de nerecunoaștere și neexecutare
	<p>1. Autoritățile competente din statul de executare pot refuza să recunoască și să execute decizia dacă nu a fost prezentat certificatul prevăzut la articolul 4, sau dacă certificatul respectiv este incomplet sau este în mod vădit necorespunzător cu decizia.</p> <p>2. Autoritatea competentă din statul de executare mai poate</p>		<p>(1) Autoritățile judiciare române de executare pot refuza să recunoască și să execute o hotărâre dacă nu a fost prezentat certificatul prevăzut la Anexa nr. 3, dacă certificatul respectiv este incomplet sau este în mod vădit necorespunzător cu hotărârea.</p> <p>(2) În afara cazului prevăzut la art. 187⁴¹ alin. (2), autoritatea judiciară română de executare poate refuza să recunoască și să execute hotărârea și dacă se stabilește că:</p> <p>(a) împotriva persoanei condamnate și pentru aceleași fapte s-a pronunțat o hotărâre în</p>

refuza să recunoască și să execute decizia dacă se stabilește că:

(a) împotriva persoanei condamnate și pentru aceleași acte s-a pronunțat o decizie în statul de executare sau în orice alt stat decât statul emitent sau statul de executare, și, în cel din urmă caz, decizia a fost executată;

(b) într-unul dintre cazurile menționate la articolul 5(3), decizia se referă la fapte care nu constituie infracțiune conform legii statului de executare;

(c) executarea deciziei este prescrisă conform legii statului de executare, iar decizia se referă la fapte care intră în competența aceluși stat conform legii sale proprii.

(d) decizia se referă la acte care:

(i) sunt considerate de către legea statului de executare ca fiind comise integral sau parțial pe teritoriul statului de executare sau într-un loc tratat ca atare, sau

(ii) au fost comise în afara teritoriului statului emitent iar legea statului de executare nu permite urmărirea aceluși infracțiuni atunci când sunt comise în afara propriului teritoriu;

(e) există imunitate conform legii statului de executare, ceea ce face imposibilă executarea deciziei;

(f) decizia a fost pronunțată referitor la o persoană fizică care, conform legii statului executant, dată fiind vârsta acesteia, nu ar fi trebuit încă să răspundă penal pentru faptele cu privire la care s-a pronunțat decizia;

(g) conform certificatului prevăzut la articolul 4, persoana respectivă:

(i) în cazul unei proceduri scrise, nu a fost, în conformitate cu legea statului emitent, informată

România sau în orice alt stat decât statul emitent, și, în cel din urmă caz, hotărârea a fost executată;

(b) executarea hotărârii este prescrisă conform legii române, iar hotărârea se referă la fapte care intră în competența instanțelor române.

(c) hotărârea se referă la fapte care:

(i) sunt considerate de către legea română ca fiind comise integral sau parțial pe teritoriul României sau într-un loc considerat ca atare, sau

(ii) au fost comise în afara teritoriului statului emitent, iar legea română nu permite urmărirea aceluși infracțiuni atunci când sunt comise în afara teritoriului României;

(d) există imunitate conform legii române, ceea ce face imposibilă executarea hotărârii;

(e) hotărârea a fost pronunțată referitor la o persoană fizică care, conform legii române, dată fiind vârsta acesteia, nu ar fi trebuit să răspundă penal pentru faptele cu privire la care s-a pronunțat hotărârea;

(f) conform certificatului prevăzut la Anexa nr. 3, persoana respectivă:

(i) în cazul unei proceduri scrise, nu a fost, în conformitate cu legea statului emitent, informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit conform legii naționale, referitor la dreptul său de a contesta cauza și la termenele de exercitare a căii de atac sau

(ii) nu s-a prezentat personal, cu excepția cazului în care certificatul precizează că:

- persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit legii

naționale, referitor la procedura desfășurată în conformitate cu legea statului emitent, sau

- persoana a specificat că nu contestă cauza;

(g) pedeapsa pecuniară este mai mică de 70 de euro sau de echivalentul în lei al acestei sume.

(3) În cazurile menționate la alineatele (1) și (2) lit. b) și f), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea totale sau parțiale a unei hotărâri, autoritatea judiciară română de executare se va consulta cu autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate, și, dacă este cazul, va solicita acesteia furnizarea oricăror informații fără întârziere.

	<p>personal sau printr-un reprezentant împuternicit conform legii naționale, referitor la dreptul său de a contesta cauza și la termenele de exercitare a căii de atac, sau</p> <p>(ii) nu s-a prezentat personal, cu excepția cazului în care certificatul precizează:</p> <p>— că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant împuternicit potrivit legii naționale, referitor la procedura desfășurată în conformitate cu legea statului emitent, sau</p> <p>— că persoana a specificat că nu contestă cauza;</p> <p>(h) pedeapsa pecuniară este mai mică de 70 de euro sau de echivalentul acestei sume.</p> <p>3. În cazurile menționate la alineatele 1 și 2(c) și (g), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea totale sau parțiale ale unei decizii, autoritatea competentă din statul de executare se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate, și, dacă este cazul, solicită acesteia furnizarea oricăror informații fără întârziere.</p>		
Art.8.	Stabilirea sumei de plată	Art. 187⁴⁴	Stabilirea sumei de plată
	<p>1. Dacă se stabilește că decizia se referă la fapte care nu au fost comise pe teritoriul statului emitent, statul de executare poate decide să reducă suma pedepsei executate la suma maximă prevăzută pentru fapte similare de dreptul național al statului de executare, atunci când faptele intră în competența aceluia stat.</p> <p>2. Autoritatea competentă din statul de executare schimbă, dacă este cazul, pedeapsa în moneda statului de executare, la cursul valutar de la data pronunțării pedepsei.</p>		<p>(1) Dacă se stabilește că hotărârea se referă la fapte care nu au fost comise pe teritoriul statului emitent, autoritatea judiciară română de executare poate decide să reducă suma pedepsei executate la suma maximă prevăzută pentru fapte similare de legea română, atunci când faptele intră în competența instanțelor române.</p> <p>(2) Autoritatea judiciară română de executare schimbă, dacă este cazul, pedeapsa în moneda statului de executare, la cursul valutar de la data pronunțării pedepsei.</p>
Art.9.	Legea care guvernează executarea	Art. 187⁴⁵	Legea care guvernează executarea

<p>1. Fără a afecta alineatul 3 din prezentul articol, și nici articolul 10, executarea deciziei este guvernată de legea statului de executare în același mod ca o pedeapsă pecuniară a statului de executare. Numai autoritățile statului de executare au competența de a decide asupra procedurilor de executare și de a stabili toate măsurile legate de aceasta, inclusiv motivele de încetare a executării.</p> <p>2. În cazul în care persoana condamnată poate face dovada plății totale sau parțiale efectuată în orice stat, autoritatea competentă din statul de executare se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent în modul prevăzut la articolul 7(3). Orice parte din pedeapsă recuperată în orice alt mod din orice stat trebuie dedusă integral din suma datorată de executat în statul de executare.</p> <p>3. O pedeapsă pecuniară pronunțată cu privire la o persoană juridică se execută chiar dacă statul de executare nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice.</p>		<p>(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 187⁴⁶, executarea hotărârii este guvernată de legea statului român în același mod ca o pedeapsă pecuniară a statului de executare. Numai autoritățile române au competența de a decide asupra procedurilor de executare și de a stabili toate măsurile legate de aceasta, inclusiv motivele de încetare a executării.</p> <p>(2) În cazul în care persoana condamnată poate face dovada plății totale sau parțiale efectuată în orice stat, autoritatea judiciară română de executare se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent în modul prevăzut la articolul 187⁴⁰ alin. (3). Orice parte din pedeapsă recuperată în orice alt mod din orice stat trebuie dedusă integral din suma datorată de executat.</p>
<p>Art.10. Închisoarea și alte sancțiuni alternative ce pot înlocui pedeapsa pecuniară în caz de neplată</p>	<p>Art. 187⁴⁶</p>	<p>Înlocuirea pedepsei pecuniare</p>
<p>Dacă executarea unei decizii nu este posibilă, fie total, fie parțial, statul de executare poate aplica sancțiuni alternative, inclusiv sancțiuni privative de libertate, dacă legile sale prevăd asemenea cazuri iar statul emitent a permis aplicarea unor astfel de sancțiuni alternative prin certificatul prevăzut la articolul 4. Severitatea sancțiunii alternative se stabilește în conformitate cu legea statului de executare, însă nu poate depăși maximumul prevăzut de certificatul transmis de către statul emitent.</p>		<p>Dacă executarea unei hotărâri nu este posibilă, fie total, fie parțial, autoritatea judiciară de executare poate dispune înlocuirea amenzii cu pedeapsa închisorii, în limitele și condițiile prevăzute de Codul penal.</p>

Art.11.	Amnistia, grațierea, căile de atac	Art. 187⁴⁷	Amnistia, grațierea și revizuirea
	1. Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent cât și de către statul de executare. 2. Fără a afecta articolul 10, numai statul emitent poate soluționa căile de atac exercitate împotriva deciziei.		(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de către statul de executare. (2) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 187 ⁴⁶ , orice revizuire a hotărârii este în competența exclusivă a statului emitent.
Art.12.	Încetarea executării	Art. 187³⁸	Încetarea executării
	1. Autoritatea competentă a statului emitent aduce imediat la cunoștința autorității competente din statul de executare orice decizie sau măsură în urma căreia decizia încetează să mai fie executorie sau este retrasă din statul de executare din orice alt motiv. 2. Statul de executare încetează executarea deciziei imediat ce este informat de către autoritatea competentă a statului emitent referitor la decizia sau măsura respectivă.		Autoritatea judiciară emitentă română aduce imediat la cunoștința autorității competente din statul de executare orice hotărâre sau măsură în urma căreia hotărârea încetează să mai fie executorie sau este retrasă din statul de executare din orice alt motiv.
Art.13.	Destinația fondurilor obținute din executarea deciziilor	Art. 187⁴⁸	Destinația fondurilor obținute din executarea hotărârilor
	Fondurile obținute din executarea deciziilor aparțin statului de executare, dacă nu se convine altfel de către statul emitent și statul de executare, mai cu seamă în cazurile prevăzute la articolul 1(b)(ii).		(1) Fondurile obținute din executarea hotărârilor aparțin statului român, dacă nu se convine altfel cu statul emitent și statul de executare, mai cu seamă în cazurile prevăzute la articolul 187 ³⁵ lit. b)(ii). (2) Cheltuielile efectuate de autoritățile române în aplicarea prezentei secțiuni rămân în sarcina statului român.
Art.14.	Informațiile transmise de către statul de executare	Art. 187⁴⁹	Informare
	Autoritatea competentă a statului de executare informează neîntârziat autoritatea competentă a statului emitent prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă: (a) despre transmiterea deciziei către autoritatea competentă, potrivit articolului 4(6);		Autoritatea judiciară română de executare informează neîntârziat autoritatea competentă a statului emitent prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă: (a) despre transmiterea hotărârii către autoritatea competentă; (b) despre orice hotărâre de nerecunoaștere și neexecutare a hotărârii și motivele pentru care

	<p>(b) despre orice decizie de nerecunoaștere și neexecutare a deciziei, potrivit articolelor 7 sau 20(3), împreună cu motivele pentru care s-a pronunțat decizia respectivă;</p> <p>(c) despre neexecutarea totală sau parțială a deciziei din motivele prevăzute la articolul 8, articolul 9(1) și (2), și articolul 11(1);</p> <p>(d) despre executarea deciziei imediat după încheierea executării;</p> <p>(e) despre aplicarea unei sancțiuni alternative, potrivit articolului 10.</p>		<p>s-a pronunțat aceasta;</p> <p>(c) despre neexecutarea totală sau parțială a hotărârii și motivele pentru care s-a pronunțat aceasta;</p> <p>(d) despre executarea hotărârii imediat după încheierea executării;</p> <p>(e) despre înlocuirea sancțiunii pecuniare cu o altă pedeapsă.</p>
Art.15.	Consecințele transmiterii unei decizii	Art. 187³⁹	Consecințele transmiterii unei hotărâri
	<p>1. Sub rezerva alineatului 2, statul emitent nu poate proceda la executarea unei decizii transmise conform articolului 4.</p> <p>2. Dreptul de executare a deciziei aparține statului emitent:</p> <p>(a) dacă este informat de către statul de executare referitor la neexecutarea totală sau parțială sau la nerecunoașterea sau neexecutarea deciziei în cazul prevăzut la articolul 7, cu excepția prevăzută la articolul 7(2)(a), în cazul prevăzut la articolul 11(1), și în cazul prevăzut la articolul 20(3); sau</p> <p>(b) când statul de executare a fost informat de către statul emitent că decizia a fost retrasă din statul de executare potrivit articolului 12.</p> <p>3. Dacă, după transmiterea unei decizii conform articolului 4, o autoritate a statului emitent primește orice sumă de bani pe care persoana condamnată a achitat-o de bunăvoie în virtutea deciziei, autoritatea respectivă va informa neîntârziat pe autoritatea competentă din statul de executare. Articolul 9(2) se aplică.</p>		<p>(1) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (2), statul român nu poate proceda la executarea unei hotărâri transmise conform prezentei secțiuni.</p> <p>(2) Dreptul de executare a hotărârii este redobândit de statul român:</p> <p>a) dacă este informat de către statul de executare referitor la neexecutarea totală sau parțială sau la nerecunoașterea sau neexecutarea deciziei în cazurile prevăzute la articolul 187⁴³, cu excepția celui prevăzut la articolul 187⁴³ alin. (2) lit. a), în cazul prevăzut la articolul 187⁴⁷ alin. (1), din prezenta lege și în cazul prevăzut la articolul 20 alin. (3) din decizia-cadru; sau</p> <p>b) în situația în care hotărârea este retrasă din statul de executare potrivit art.187³⁸.</p> <p>(3) Dacă, după transmiterea unei hotărâri, o autoritate română primește orice sumă de bani pe care persoana condamnată a achitat-o de bunăvoie în virtutea hotărârii, autoritatea respectivă va informa neîntârziat autoritatea competentă din statul de executare. Dispozițiile articolului 187⁴⁵ alin. (2) se aplică în mod corespunzător.</p>
Art.16.	Limbile	Art. 187⁴⁰	Limbile folosite

	<p>1. Certificatul, al cărui formular tipizat este prevăzut la Anexă, trebuie tradus în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului de executare. Oricare stat membru poate, fie la momentul adoptării prezentei Decizii - Cadru, fie la o dată ulterioară, să depună o declarație la Secretariatul General al Consiliului, conform căreia acceptă traduceri într-una sau mai multe dintre limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii.</p> <p>2. Executarea deciziei poate fi suspendată pe perioada necesară obținerii traducerii acesteia, pe cheltuiala statului de executare.</p>		<p>(1) Certificatul transmis autorităților române trebuie tradus în limba română.</p> <p>(2) Executarea hotărârii poate fi suspendată pe perioada necesară obținerii traducerii acesteia, pe cheltuiala statului de executare.</p> <p>(3) Autoritățile judiciare române emitente vor traduce certificatul în limba sau una din limbile oficiale a statului de executare sau în altă limbă acceptată de acesta, potrivit declarațiilor notificate Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene.</p>
V.	Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare	Punctul 65 din proiect Art.187⁵⁰ – Art.187⁷¹	La Titlul VII din Legea nr. 302/2004 - Asistența judiciară în materie penală Capitolul II - Dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene se introduce Secțiunea a-5-a intitulată Dispoziții pentru transpunerea deciziei-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare
Art.1.	Obiect	Art. 187⁵⁰	Scop
	<p>1. Scopul prezentei Decizii - Cadru este de a stabili normele conform cărora statele membre recunosc și execută pe teritoriul lor un ordin de confiscare emise de o instanță competentă în materie penală dintr-un alt stat membru.</p> <p>2. Prezenta Decizie - Cadru nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor și principiilor juridice fundamentale așa cum sunt evidențiate în articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și, de asemenea, obligațiile autorităților judiciare vor rămâne neschimbate în această privință.</p>		Scopul prezentei secțiuni îl constituie transpunerea deciziei-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, denumită în continuare decizia-cadru.

Art.2.	Definiții	Art. 187 ⁵¹	Definiții
	<p>În sensul prezentei Decizii - Cadru,</p> <p>(a) ‚stat solicitant’ reprezintă statul membru în care o instanță a emis un ordin de confiscare în cadrul procedurilor penale;</p> <p>(b) ‚statul executor’ reprezintă statul membru către care a fost transmis un ordin de confiscare în scopul executării;</p> <p>(c) ‚ordin de confiscare’ reprezintă sancțiunea finală sau măsura impusă de către o instanță care urmează procedurile referitoare la infracțiunea sau infracțiunile penale, care are ca rezultat confiscarea definitivă a bunurilor.</p> <p>(d) ‚bunuri’ reprezintă bunurile cu titlu de proprietate de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, precum și documente juridice și instrumente care dovedesc titlul de proprietate sau interesul avut cu privire la proprietate, referitor la care instanța din statul solicitant a decis că:</p> <p>i. reprezintă produsele unei infracțiuni sau valoarea echivalentă, în totalitate sau parțial, a acestor produse;</p> <p>ii. reprezintă instrumentele infracțiunii respective, sau</p> <p>iii. sunt susceptibile de confiscare ca rezultat al punerii în aplicare în statul solicitant a oricăror atribuții extinse privind confiscarea prevăzute de articolul 3 alin. 1 și 2 din Decizia - Cadru a Consiliului 2005/212/JAI, sau</p> <p>iv. sunt susceptibile de confiscare conform oricăror ale prevederi referitoare la atribuțiile extinse privind confiscarea prevăzute de legislația statului solicitant;</p>		<p>(1) Prin „ordin de confiscare” se înțelege sancțiunea sau măsura dispusă de către o instanță ca urmare a unei proceduri penale, care constă în scoaterea forțată definitivă a bunurilor din patrimoniul celui care le deține.</p> <p>(2) Prin „bun” se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și documentele sau instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra acestui bun, cu privire la care instanța din statul emitent a stabilit că:</p> <ul style="list-style-type: none"> - constituie produsul infracțiunii sau corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs, sau - constituie instrumentul unei asemenea infracțiuni. <p>(3) Prin „produsul” unei infracțiuni se înțelege orice avantaj economic ce decurge din săvârșirea faptei penale. Poate îmbrăca orice formă de bun care a luat ființă prin săvârșirea infracțiunii;</p> <p>(4) Prin „instrument” al unei infracțiuni se înțelege orice fel de bun care a folosit sau a fost destinat să folosească, în orice fel, în totalitate sau parțial, pentru săvârșirea infracțiunii sau infracțiunilor;</p> <p>(5) Prin „bunuri culturale” care fac parte din patrimoniul național cultural se înțeleg bunurile definite conform articolului 58² din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului național mobil, cu modificările și completările ulterioare, care transpune articolul 1 alin. (1) din Directiva Consiliului 93/7/CEE din 15 martie 1993 privind înapoierea bunurilor culturale sustrase ilicit de pe teritoriul unui alt stat membru;</p> <p>(6) Atunci când procedurile penale care au condus la confiscare se referă la o infracțiune principală și la infracțiunea de spălare de bani, prin „infracțiunea” prevăzută la art. 187⁶⁵ alin. (1) lit. f) se înțelege infracțiune principală.</p> <p>(7) Prin „stat emitent” se înțelege statul membru în care o instanță a emis un ordin de confiscare în cadrul unei proceduri penale.</p> <p>(8) Prin „stat de executare” se înțelege statul membru căruia ordinul de confiscare i-a fost transmis spre executare.</p>

	<p>(e) ‚produse’ reprezintă orice avantaj economic ce derivă din săvârșirea infracțiunii penale. Poate reprezenta orice formă de proprietate;</p> <p>(f) ‚instrumente’ reprezintă orice fel de bun utilizat sau în vederea utilizării în orice fel, în totalitate sau parțial, pentru săvârșirea infracțiunii sau infracțiunilor penale;</p> <p>(g) ‚obiecte de cult care fac parte din patrimoniul național cultural’ sunt definite conform articolului 1 alin. 1 din Directiva Consiliului 93/7/CEE din 15 martie 1993 privind înapoiere obiectelor de cult sustrate ilicit de pe teritoriul unui alt stat membru ;</p> <p>(h) atunci când procedurile penale care au ca rezultat ordinul de confiscare implică o infracțiune accesorie, precum și spălarea de bani, termenul de ‚infracțiune penală’ prevăzut în articolul 8 alin. 2 lit. f reprezintă o infracțiune accesorie.</p>		
Art.3.	Stabilirea autorităților competente	Art. 187⁵³	Autorități române competente
	<p>a. Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului ce autoritate sau autorități au competență în această privință, conform legislației naționale și conform prezentei Decizii - Cadru, atunci când statul membru în cauză este:</p> <ul style="list-style-type: none"> - statul solicitant, sau - statul executor. <p>b. Fără a aduce atingere prevederilor cuprinse în articolele 4 alin. 1 și 2, fiecare stat membru poate desemna, dacă este cazul, ca rezultat al organizării sistemului său intern, una sau mai multe autorități responsabile pentru transmiterea și primirea ordinelor de</p>		<p>(1) Autoritățile române competente să emită un ordin de confiscare sunt instanțele judecătorești.</p> <p>(2) În cazul ordinului de confiscare emis de către o autoritate judiciară dintr-un stat membru, competența de executare aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul care face obiectul confiscării. În cazul în care ordinul de confiscare privește:</p> <ul style="list-style-type: none"> mai multe bunuri mobile aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține Tribunalului București, dacă toate bunurile sunt mobile, mai multe bunuri mobile și un bun imobil, competența aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul imobil; mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripția unor tribunale diferite competența aparține tribunalului în circumscripția căruia se află bunul având valoarea cea mai mare. <p>(3) În cazul ordinelor de confiscare multiple, transmise de mai multe state membre emitente,</p>

	confiscare și pentru asistarea autorităților competente. c. Secretariatul General al Consiliului va pune la dispoziția statelor membre și Comisiei informațiile primite.		pentru aceleași bunuri, competența aparține tribunalului mai întâi sesizat. (4) Autoritatea centrală română în aplicarea art. 3 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care are rolul de a asista instanțele judecătorești și de a transmite și primi ordinele de confiscare în cazul în care contactul direct nu este posibil.
Art.4.	Transmiterea ordinelor de confiscare	Art. 187⁵⁷ Art. 187⁵⁶ Art. 187⁵² alin. 3 Art.187⁶¹ alin. 4	Determinarea statului membru competent să execute ordinul de confiscare Transmiterea ordinelor de confiscare și a certificatului Ordinul de confiscare și certificatul Măsurile premergătoare
	<p>1. Un ordin de confiscare, însoțit de certificatul prevăzut în alineatul 2, a cărui formă standard este cuprinsă în anexă, poate fi transmis, în cazul unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea competentă a statului solicitant are motive întemeiate pentru a crede că persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a emis ordinul de confiscare respectiv, deține venituri sau bunuri.</p> <p>În cazul unui ordin de confiscare privind anumite bunuri cu titlu de proprietate, ordinul de confiscare și certificatul pot fi transmise către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea competentă a statului solicitant are motive</p>		Art. 187⁵⁷ Determinarea statului membru competent să execute ordinul de confiscare (1) Ordinul de confiscare și certificatul prevăzut la art. 187 ⁵² pot fi transmise: a) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unei sume de bani, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că persoana fizică sau juridică față de care s-a dispus confiscarea deține bunuri sau venituri; b) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unor părți dintr-un bun, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că se află bunul supus confiscării; (2) În lipsa unor motive întemeiate, autoritatea judiciară emitentă poate transmite ordinul de confiscare către autoritatea competentă din statul membru în care domiciliază sau își are sediul persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul.

întemeiate pentru a crede se află că bunurile prevăzute de ordinul de confiscare.

În cazul în care nu există motive bine întemeiate care i-ar permite statului solicitant să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, acesta poate fi transmis către autoritatea competentă din statul membru în care domiciliază sau își are sediul persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare respectiv.

2. Ordinul de confiscare sau o copie legalizată a acestuia, împreună cu certificatul, sunt transmise de către autoritatea competentă din statul solicitant direct către autoritatea din statul solicitat care are competență în executarea acestuia prin toate mijloacele care au ca rezultat forma scrisă, conform condițiilor care-i permit statului solicitat să stabilească forma autentică. Originalul ordinului de confiscare sau o copie legalizată a acestuia, împreună cu certificatul în original, sunt transmise către statul solicitat, iar originalul certificatului este transmis statului solicitat, la cerere. Toate comunicațiile oficiale sunt făcute direct între autoritățile competente menționate.

Art. 187⁵⁶ alin.1, 2, 4 și 5

Transmiterea ordinelor de confiscare și a certificatului

(1) Ordinul de confiscare împreună cu certificatul prevăzut la art. 187⁵², însoțite de o traducere în limba sau limbile oficiale ale statului membru de executare sau în altă limbă acceptată de acesta, se transmite de autoritatea judiciară emitentă direct autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității competente a statului de executare să stabilească autenticitatea acestora. Traducerea se efectuează prin grija autorității judiciare emitente.

(2) Originalul ordinului de confiscare și originalul certificatului sunt transmise statului de executare, la cerere.

.....
(4) Transmiterea directă prevăzută la alineatul (1) nu este permisă în cazul în care un stat membru a desemnat o autoritate centrală pentru transmiterea sau primirea ordinelor de confiscare.

(5) Toate comunicările legate de recunoașterea și executarea ordinului de confiscare au loc direct între organul judiciar emitent și autoritatea competentă din statul de executare, sub rezerva prevederilor alineatului (4).

3. Autoritatea competentă din statul solicitant semnează certificatul și certifică conformitatea conținutului.

4. În cazul în care autoritatea competentă să execute ordinul de confiscare nu este cunoscut de către autoritatea competentă din statul solicitant, acesta din urmă va lua toate măsurile, inclusiv prin contactarea punctelor de contact ale Rețelei judiciare europene, pentru a obține informații din partea statului solicitat.

5. Atunci când autoritatea din statul solicitat, care primește un ordin de confiscare, nu are competența de a-l recunoaște și de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, această autoritate va transmite *ex officio* acest ordin pentru a fi executat către autoritatea competentă și va informa în consecință autoritatea competentă din statul solicitant.

Art. 187⁵² alin.3

Ordinul de confiscare și certificatul

(3) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în Anexa nr. 4 la prezenta lege și să fie semnat și ștampilat de autoritatea judiciară care a dispus confiscarea. De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de către autoritatea judiciară emitentă.

Art. 187⁵⁶ alin.1, 2, 4 și 5

Transmiterea ordinelor de confiscare și a certificatului

(3) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea competentă să recunoască și să execute ordinul de confiscare, aceasta va solicita statului de executare să-i furnizeze informații în acest sens, prin punctele de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană.

Art.187⁶¹ alin. 4

Măsuri premergătoare

(4) Dacă instanța apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare, trimite, din oficiu, ordinul de confiscare instanței competente să îl recunoască și să îl execute și informează despre aceasta autoritatea competentă a statului emitent. În situația în care ordinul de confiscare nu conține suficiente informații pentru determinarea competenței, instanța poate solicita autorității competente din statul de emiteră transmiterea informațiilor suplimentare ori a certificatului prevăzut la art. 187⁵², în situația în care acesta nu a fost transmis inițial, fixând un termen, de cel mult 5 zile,

			în care autoritatea competentă din statul emitent să transmită astfel de documente.
Art.5.	Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state solicitate	Art. 187⁵⁸	Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state de executare
	<p>(1) Conform alineatelor 2 și 3, un ordin de confiscare poate fi transmis conform articolului 4 către unul sau mai multe state solicitate, în același timp.</p> <p>(2) Un ordin de confiscare privind bunuri specifice poate fi transmis către mai multe state solicitate în același timp atunci când:</p> <ul style="list-style-type: none"> - autoritatea competentă din statul solicitant are motive întemeiate să creadă că bunurile specifice la care se face referire în ordinul de confiscare se află în locații diferite din mai multe state solicitate, - confiscarea unui bun specific la care se face referire în ordinul de confiscare implică activități cu desfășurare în mai multe state solicitate, sau - autoritatea competentă din statul solicitant are motive întemeiate să creadă că bunurile specifice la care se face referire în ordinul de confiscare se află într-unul din două sau mai multe state solicitate. <p>(3) Un ordin de confiscare privind o sumă de bani poate fi transmis mai multor state solicitate în același timp, atunci când autoritatea competentă din statul solicitant consideră necesar, de exemplu atunci când:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bunurile respective nu au fost înghețate conform deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI, sau - valoarea bunurilor susceptibile de confiscare din statul solicitant și din oricare dintre statele solicitate nu este suficientă pentru a acoperi suma totală prevăzută în ordinul 		<p>(1) Ordinul de confiscare poate fi transmis doar unui singur stat de executare, cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (2) și (3).</p> <p>(2) Ordinul de confiscare privind părți dintr-un bun determinat poate fi transmis către mai multe state de executare, în același timp, atunci când:</p> <p>autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că anumite părți din bunul supus confiscării se află în locații diferite din mai multe state de executare, confiscarea unei anumite părți dintr-un bun supus confiscării implică activități care presupun acțiuni din partea mai multor state de executare, sau</p> <p>autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că o anumită parte dintr-un bun supus confiscării se află în unul din două sau mai multe state de executare.</p> <p>(3) Ordinul de confiscare a unei sume de bani poate fi transmis mai multor state de executare, în același timp, atunci când autoritatea judiciară emitentă consideră că este necesar să transmită astfel, spre exemplu, dacă:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) bunul respectiv nu a fost indisponibilizat conform deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI, sau b) valoarea bunului care ar putea fi confiscat în România, ca stat emitent, și în oricare dintre statele de executare nu este suficientă pentru executarea întregii sume prevăzute în ordinul de confiscare.

	de confiscare.		
Art.6.	Infrațiuni	Art. 187⁵⁴	Domeniul de aplicare
	<p>(1) În cazul în care faptele care rezultă în emiterea unui ordin de confiscare reprezintă una sau mai multe dintre infracțiunile următoare, așa cum sunt definite de către legislația statului solicitant și sunt sancționate în statul solicitant cu o pedeapsă cu privire de libertate cu un maximum de cel puțin 3 ani închisoare, ordinul de confiscare va avea ca rezultat executarea lui fără verificarea dublei incriminări în ceea ce privește următoarele fapte:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) participarea la crima organizată; 2) terorism; 3) trafic de persoane; 4) exploatarea sexuală a minorilor și pornografia infantilă; 5) trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope; 6) trafic ilicit de arme, muniții și explozibil; 7) corupție; 8) fraudă, inclusiv faptele care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene; 9) spălare de bani; 10) falsificare de bani, inclusiv a monedei Euro; 11) infracțiuni informatice; 12) infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul de specii de animale și plante pe cale de dispariție; 13) facilitarea intrării și rezidenței ilicite pe un anumit 		<p>(1) Dacă faptele care au determinat dispunerea confiscării constituie una sau mai multe din următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, și sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsa privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani, ordinul de confiscare va fi recunoscut și executat fără verificarea dublei incriminări:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. participare la un grup criminal organizat; 2. terorism; 3. trafic de persoane; 4. exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă; 5. trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope; 6. trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive; 7. corupție; 8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene; 9. spălare a produselor infracțiunii; 10. falsificare de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro; 11. fapte legate de criminalitatea informatică; 12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție; 13. facilitarea intrării și șederii ilegale ; 14. omor, vătămare corporală gravă; 15. trafic ilicit de organe și țesuturi umane; 16. răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci; 17. rasism și xenofobie; 18.furt organizat sau armat; 19. trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă; 20. înșelăciune; 21. racket și extorcare de fonduri;

<p>14) teritoriu; omor, vătămare corporală gravă;</p> <p>15) trafic ilicit de organe și țesuturi;</p> <p>16) răpire, reținere ilegală și luare de ostatici;</p> <p>17) rasism și xenofobie;</p> <p>18) jaf armat sau organizat;</p> <p>19) trafic ilicit de obiecte de cult, inclusiv antichități și opere de artă;</p> <p>20) înșelăciune;</p> <p>21) șantaj și extorcare;</p> <p>22) falsificarea și pirateria de produse;</p> <p>23) fals și uz de fals în documente administrative;</p> <p>24) falsificarea mijloacelor de plată;</p> <p>25) trafic ilicit de substanțe hormonale și a altor substanțe de creștere;</p> <p>26) trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;</p> <p>27) trafic de vehicule furate;</p> <p>28) viol;</p> <p>29) incendiere;</p> <p>30) infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;</p> <p>31) deturnare aeronavelor/vaselor maritime;</p> <p>32) sabotaj.</p> <p>(2) Consiliul poate decide adăugarea unor categorii de infracțiuni suplimentare la lista cuprinsă în alineatul 1, în orice</p>	<p>22. contrafacere și pirateria produselor;</p> <p>23. falsificare de acte oficiale și uz de fals;</p> <p>24. falsificare de mijloace de plată;</p> <p>25. trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;</p> <p>26. trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;</p> <p>27. trafic de vehicule furate;</p> <p>28. viol;</p> <p>29. incendiere cu intenție;</p> <p>30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;</p> <p>31. sechestrare ilegală de nave sau aeronave;</p> <p>32. sabotaj.</p> <p>(2) Pentru alte cazuri decât cele menționate în alineatul (1), recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare este supusă condiției ca faptele care au determinat dispunerea confiscării să reprezinte o faptă care ar permite confiscarea potrivit legii române, oricare ar fi elementele constitutive și calificarea juridică în legea statului emitent sau oricum ar fi descrisă în legea acestui stat.</p>
---	---

	<p>moment, acționând în unanimitate în urma consultării cu Parlamentul European conform prevederilor articolului 39 alin. 1 din Tratatul privind Uniunea Europeană. Consiliul va lua în considerare completarea sau modificarea listei, în lumina raportului înaintat de către Comisie conform articolului 22.</p> <p>(3) Pentru alte infracțiuni care nu sunt cuprinse în alineatul 1, statul solicitat poate recunoaște și executa un ordin de confiscare cu condiția ca faptele care dau naștere unui ordin de confiscare să reprezinte o infracțiune care permite confiscarea conform legislației statului solicitat, indiferent de elementele sale constitutive sau de definiția dată conform legislației statului solicitant.</p>		
Art.7.	Recunoaștere și executare	Art. 187⁶² Art. 187⁶⁴	Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare Confiscarea în cazuri speciale
	<p>1. Autoritățile competente din statul solicitat vor recunoaște fără alte formalități în prealabil un ordin de confiscare care a fost transmis în conformitate cu articolele 4 și 5 și va lua toate măsurile necesare în vederea executării sale, numai dacă autoritățile competente decid să invoce unul dintre motivele de neexecutare și nerecunoaștere prevăzute în articolul 8 sau unul dintre motivele de amânare a execuției prevăzute în articolul 10.</p> <p>2. În cazul în care o cerere de confiscare are în vedere un anumit bun, autoritățile competente, atât din statul solicitant cât și cele din statul solicitat, vor admite că actul de confiscare din statul solicitat poate lua forma unei cereri de plată a unei sume de bani</p>		<p>Art. 187⁶² alin. 1 și 2 Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare (1) Ordinul de confiscare emis de către o autoritate competentă dintr-un stat membru se recunoaște fără a fi necesară nicio altă formalitate, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere prevăzute la art. 187⁶⁵. (2) Ordinul de confiscare emis de către o autoritate competentă dintr-un stat membru, recunoscut de instanța judecătorească română, se execută fără întârziere, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de amânare prevăzute în art. 187⁶⁶.</p> <p>Art. 187⁶⁴ Confiscarea în cazuri speciale (1) Dacă un ordin de confiscare privește o anumită parte dintr-un bun, în cazul în care autoritatea emitentă consimte, și dacă o astfel de posibilitate este permisă de legea ambelor state, instanța va putea dispune confiscarea prin echivalent bănesc</p>

	<p>3. corespunzătoare valorii bunului respectiv, dacă este prevăzut în legislația acestor state. În cazul în care o cerere de confiscare are în vedere o anumită sumă de bani, autoritățile competente din statul solicitat vor executa ordinul de confiscare, în cazul în care suma nu este obținută, în conformitate cu prevederile cuprinse în alineatul 1 prin reținerea oricărui bun cu titlu de proprietate disponibil în acest scop.</p> <p>4. În cazul în care o cerere de confiscare are în vedere o anumită sumă de bani, autoritățile competente din statul solicitat vor converti, dacă este cazul, suma de bani în vederea confiscării în moneda statului solicitat la rată de schimb existentă la momentul în care a fost emis ordinul de confiscare.</p> <p>5. Fiecare stat membru poate da o declarație înaintată către Secretariatul General al Consiliului prin care să se stipuleze că autoritățile competente din statul respectiv nu recunosc și nu execută ordinele de confiscare în situația în care confiscarea bunurilor a fost ordonată conform atribuțiilor extinse privind confiscarea la care se face referire în articolul 2 alin. 2 punctul (iv). O astfel de declarație poate fi retrasă în orice moment.</p>		<p>corespunzător valorii bunului supus confiscării.</p> <p>(2) Dacă ordinul de confiscare privește o sumă de bani, în cazul în care suma de bani nu poate fi obținută în totalitate, instanța va putea dispune confiscarea oricărei părți dintr-un bun care va fi găsit disponibil.</p> <p>Art. 187⁶² alin. 6 Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare</p> <p>(6) În cazul în care ordinul de confiscare privește o sumă de bani, instanța va converti, dacă este cazul, suma de bani supusă confiscării în moneda națională la rata de schimb existentă la data la care a fost emis ordinul de confiscare.</p>
Art.8.	Motive de nerecunoaștere și neexecutare	<p>Art. 187⁶⁵</p> <p>Art. 187⁶² alin. (3)</p> <p>Art.187⁵⁴</p>	<p>Art. 187⁶⁵ Motive de nerecunoaștere sau neexecutare</p> <p>Art. 187⁶² alin. 3 - Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare</p> <p>Infrațiuni</p>

Șters: 4

<p>1. Autoritatea competentă din statul solicitat poate refuza recunoașterea și executarea ordinului de confiscare dacă certificatul prevăzut de articolul 4 nu este anexat, este incomplet sau nu corespunde flagrant cu ordinul.</p> <p>2. Autoritatea judiciară competentă din statul solicitat, așa cum este definită de legislația statului respectiv, poate de asemenea, refuza și executa un ordin de confiscare dacă se stabilește că:</p> <p>(a) executarea ordinului de confiscare ar fi contrară principiului <i>ne bis in idem</i>;</p> <p>(b) într-unul din cazurile la care se face referire în articolul 6 alin. 3, ordinul de confiscare se referă la fapte care nu reprezintă infracțiuni care ar putea permite confiscarea conform legislației din statul solicitat; cu toate acestea, în ceea ce privește impozitele, taxele, taxele vamale și activități de schimb, executarea unui ordin de confiscare poate fi refuzată în baza motivului că legislația din statul solicitat nu impune aceleași tipuri de taxe și impozite sau nu prevede același tip de dispoziții cu privire la impozite, taxe, taxele vamale și activități de schimb ca și legislația din statul solicitant.</p>		<p>Art. 187⁶⁵ Motive de nerecunoaștere sau neexecutare (1) În afara cazului prevăzut la art. 187⁵⁴ alin. (2), recunoașterea și executarea ordinului de confiscare poate fi refuzată dacă: a) certificatul prevăzut de articolul 187⁵² nu este anexat, este incomplet sau nu corespunde în mod evident cu ordinul de confiscare. b) executarea ordinului de confiscare ar fi contrară principiului <i>ne bis in idem</i>;</p> <p>Art.187⁵² Infracțiuni (2) Pentru alte cazuri decât cele menționate în alineatul (1), recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare este supusă condiției ca faptele care au determinat dispunerea confiscării să reprezinte o faptă care ar permite confiscarea potrivit legii române, oricare ar fi elementele constitutive și calificarea juridică în legea statului emitent sau oricum ar fi descrisă fapta în legea acestui stat.</p>
---	--	--

<p>(c) există imunități și privilegii conform legislației din statul solicitat care împiedică executarea unui ordin de confiscare emis conform legii interne cu privire la bunul în cauză;</p> <p>(d) drepturile oricărei părți interesate, inclusiv drepturile terților de bună credință, conform legislației din statul solicitat, face imposibilă executarea ordinului de confiscare, inclusiv acolo unde aceasta reprezintă o consecință a punerii în aplicare a remediilor juridice, în conformitate cu articolul 9;</p> <p>(e) conform certificatului prevăzut de articolul 4 alin. 2, persoana în cauză nu s-a înfățișat personal și nu a fost reprezentată de un consilier juridic în cadrul procedurilor care au avut ca rezultat ordinul de confiscare, numai dacă nu a fost emis un certificat prin care se atestă faptul că persoana respectivă a fost informată personal sau prin reprezentatul său competent, în conformitate cu dreptul intern, cu privire la procedurile juridice, în conformitate cu legislația din statul solicitant sau dacă persoana respectivă a specificat că nu contestă ordinul de confiscare;</p> <p>(f) ordinul de confiscare are la bază proceduri penale cu privire la infracțiuni care:</p> <ul style="list-style-type: none"> — conform legislației din statul solicitat sunt privite ca fiind săvârșite, în totalitate sau parțial, pe teritoriul acestuia sau pe un teritoriu echivalent, sau — au fost săvârșite în afara teritoriului statului solicitant, 		<p>Art. 187⁶⁵ Motive de nerecunoaștere sau neexecutare (1) În afara cazului prevăzut la art. 187⁶⁴ alin. (2), recunoașterea și executarea ordinului de confiscare poate fi refuzată dacă:</p> <p>c) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de confiscare;</p> <p>d) drepturile oricărei părți interesate, inclusiv drepturile terților de bună credință, face imposibilă executarea ordinului de confiscare, inclusiv acolo unde aceasta reprezintă o consecință aplicării dispozițiilor prevăzute pentru protecția juridică a drepturilor conform art. 187⁷⁰;</p> <p>e) din certificatul anexat la ordinul de confiscare, rezultă că persoana față de care s-a dispus confiscarea nu s-a înfățișat personal și nu a fost reprezentată de un avocat în cadrul procedurilor care au condus la dispunerea confiscării, afară numai dacă certificatul atestă faptul că persoana respectivă a fost informată personal sau prin reprezentatul său competent, în conformitate cu dreptul intern, cu privire la procedurile juridice, în conformitate cu legislația din statul de emiterie sau dacă persoana respectivă a specificat că nu contestă ordinul de confiscare;</p> <p>f) ordinul de confiscare are la bază proceduri penale cu privire la infracțiuni care:</p> <ul style="list-style-type: none"> - conform legislației române sunt privite ca fiind săvârșite, în totalitate sau parțial, pe teritoriul statului român, sau - au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația română nu permite luarea unor măsuri față de infracțiunile care au fost comise în afara teritoriului statului român;
--	--	--

iar legislația din statul solicitat nu permite luare de măsuri cu referire la astfel de infracțiuni care au fost comise în afara teritoriului aceluia stat;

(g) ordinul de confiscare, din perspectiva autorității respective, a fost emis în situația în care confiscarea bunurilor a fost ordonată conform atribuțiilor extinse privind confiscarea la care se face referire în articolul 2 lit. d, punctul (iv);

(h) executarea ordinului de confiscare s-a prescris în statul solicitat, cu condiția ca faptele în cauză să fie de competența statului respectiv conform legislației penale interne.

3. În cazul în care autoritatea competentă din statul solicitat observă că:

— ordinul de confiscare a fost emis în situația în care confiscarea bunurilor a fost ordonată conform atribuțiilor extinse privind confiscarea la care se face referire în articolul 2 lit. d punctul (iii); și

— ordinul de confiscare nu cade sub incidența domeniului de aplicabilitate al opțiunii adoptate de către statul solicitat conform articolului 3 alin. 2 din Decizia - Cadru a Consiliului 2005/212/JAI,

aceasta va executa ordinul de confiscare cel puțin în măsura în care acest fapt este prevăzut pentru cazuri similare la nivel național conform legislației interne.

g) executarea ordinului de confiscare contravine principiilor constituționale.

h) executarea ordinului de confiscare s-a prescris potrivit legii române, cu condiția ca le în cauză să fie de competența autorităților române potrivit legislației penale interne.

	<p>4. Autoritățile competente din statul solicitat va trata în mod specific consultarea autorităților competente din statul solicitant, prin orice mijloace corespunzătoare, înainte de a decide nerecunoașterea sau neexecutarea unui ordin de confiscare conform alineatului 2 sau a limitării executării lui conform alineatului 3. Consultarea în acest sens este obligatorie atunci când o astfel de decizie are la bază:</p> <ul style="list-style-type: none"> — alineatul 1, — alineatul 2 lit. a, e, f sau g, — alineatul 2 lit. d, iar informațiile nu sunt transmise conform articolului 9 alin. 3, sau — alineatul 3. <p>5. Atunci când este imposibilă executarea ordinului de confiscare pe motivul că bunurilor care trebuie confiscate au fost deja confiscate, au dispărut, au fost distruse, nu pot fi găsite la locul indicat în certificat sau locația bunurilor nu a fost indicată într-un mod suficient de clar, chiar și după consultarea cu statul solicitant, autoritatea competentă din statul solicitant va fi notificată în acest sens.</p>		<p>Art. 187⁶² alin. (3) Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare (3) În caz de refuz al recunoașterii unui ordin de confiscare, instanța analizează posibilitatea de a se consulta cu autoritatea competentă din statul de emiter, anterior pronunțării unei hotărâri în acest sens. În cazul în care refuzul se întemeiază pe motivele prevăzute la art. 187⁶⁵ alin. (1) lit. a), b), e), f) sau g) consultarea este obligatorie. De asemenea consultarea este obligatorie în cazul prevăzut la art. 187⁶⁵ lit. d), dacă autoritatea competentă din statul emitent nu este informată potrivit art. 187⁷⁰ alin. 3.</p>
Art.9.	Despăgubiri juridice în statul solicitat împotriva recunoașterii și executării	Art. 187⁷⁰	Despăgubiri
	<p>1. Fiecare stat membru vor face toate aranjamentele necesare pentru a se asigura că fiecare parte interesată, inclusiv terții de bună credință implicați vor primi despăgubirile legale împotriva recunoașterii și executării unui ordin de confiscare conform articolului, în vederea protecției drepturilor acestora. Acțiunea va fi desfășurată în fața unei instanțe din</p>		<p>(1) Orice parte interesată, inclusiv terții de bună credință implicați, are dreptul la despăgubiri, în condițiile legii, în cazul încălcării drepturilor lor prin recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare. (2) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de confiscare nu pot fi contestate în fața instanței române de executare. (3) În cazul în care este introdusă o acțiune în despăgubire în fața instanței române, aceasta</p>

	<p>statul solicitat în conformitatea cu legea aceluia stat. Acțiunea poate avea efect suspensiv conform legislației din statul solicitat.</p> <p>2. Motivele principale pentru emiterea unui ordin de confiscare nu pot fi contestate în fața unei instanțe din statul solicitat.</p> <p>3. În cazul în care acțiunea este adusă în fața unei instanțe din statul solicitat, autoritatea competentă din statul solicitant va fi informată în acest sens.</p>		informează autoritatea competentă din statul emitent.
Art.10.	Amânarea executării	Art. 187⁶⁶	Amânarea executării ordinului de confiscare
	<p>1. Autoritatea competentă din statul solicitat poate amâna executarea unui ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolele 4 și 5:</p> <p>(a) dacă, în cazul unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, se consideră că există riscul ca valoarea totală rezultată din executarea sa să depășească suma specificată în ordin în urma executării sale simultan în mai multe state membre;</p> <p>(b) în cazul despăgubirilor legale la care se face referire în articolul 9;</p> <p>(c) atunci când executarea ordinului de confiscare ar putea prejudicia o anchetă penală sau proceduri juridice în desfășurare, până la momentul în care executarea devine posibilă;</p> <p>(d) atunci când se consideră necesară traducerea ordinului de confiscare, în totalitate sau parțial, pe cheltuielile statului solicitat, pe perioada necesară efectuării traducerii; sau</p> <p>(e) atunci când bunurile fac deja obiectul procedurii de</p>		<p>Art. 187⁶⁶ Amânarea executării ordinului de confiscare</p> <p>(1) Instanța poate amâna executarea unui ordin de confiscare transmis:</p> <p>a) dacă, în cazul unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, apreciază că există riscul ca valoarea totală rezultată din executarea sa să depășească suma specificată în ordin datorită executării sale simultane în mai multe state membre;</p> <p>b) în cazul unor acțiuni în despăgubire la care se face referire la art. 187⁷⁰;</p> <p>c) dacă apreciază că executarea imediată a ordinului de confiscare ar putea prejudicia o procedură penală aflată în curs; amânarea este dispusă până la data la care în care executarea devine posibilă;</p> <p>d) atunci când față de bunurile care fac obiectul ordinului de confiscare, a fost dispusă confiscarea într-un proces penal intern.</p> <p>(2) În cazul amânării, instanța ia, pe durata amânării, toate măsurile necesare, similare cu măsurile luate în cazurile prevăzute de legislația internă, pentru a împiedica dispariția bunurilor supuse confiscării.</p> <p>(3) În cazul amânării prevăzute de alineatul (1) lit. a), instanța informează, fără întârziere, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă, autoritatea competentă din statul emitent.</p>

	<p>confiscare în statul solicitat.</p> <p>2. Autoritatea competentă din statul solicitat va lua toate măsurile necesare, pe durata amânării, similare cu măsurile luate în cazurile prevăzute de legislația internă pentru a împiedica nepunerea la dispoziție a bunurilor în vederea executării ordinului de confiscare.</p> <p>3. În cazul amânării prevăzute de alineatul 1 lit. a, autoritatea competentă din statul solicitat va informa fără întârziere autoritatea competentă din statul solicitant prin toate mijloacele care au ca rezultat forma scrisă, iar autoritatea competentă din statul solicitat va respecta obligațiile la care se face referire în articolul 14 alin. 3.</p> <p>4. În cazurile la care se face referire în alineatele 1 lit. b, c, d și e va fi formulat un raport privind cauzele de amânare și dacă este posibil, incluzând și durata prevăzută pentru amânare, raport care va fi înaintat de către autoritatea competentă din statul solicitat către autoritatea competentă din statul solicitant prin toate mijloacele care au ca rezultat forma scrisă.</p> <p>5. Imediat ce motivele amânării au încetat să mai existe, autoritatea competentă din statul solicitat va lua toate măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare și pentru informarea autorității competente din statul solicitant prin toate mijloacele care au ca rezultat forma scrisă.</p>		<p>(4) În cazurile la care se face referire în alineatul (1) lit. b) și c), instanța întocmește un raport privind cauzele de amânare incluzând, dacă este posibil, și durata prevăzută pentru amânare, raport care va fi înaintat către autoritatea competentă din statul emitent.</p> <p>(5) Imediat ce motivele amânării au încetat să mai existe, instanța va lua toate măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare și pentru informarea autorității competente din statul de emitere.</p>
Art.11.	Ordine de confiscare multiple	Art. 187⁶⁷	Ordine de confiscare multiple
	<p>În cazul în care autoritatea competentă din statul solicitat instrumentează:</p> <p>— două sau mai multe ordine de confiscare privind o sumă de bani, care au fost emise împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice, iar persoana în cauză</p>		<p>În cazul în care instanța instrumentează:</p> <p>a) două sau mai multe ordine de confiscare privind o sumă de bani, care au fost emise împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice, iar persoana în cauză nu prezintă suficiente</p>

	<p>nu prezintă suficiente mijloace în statul solicitat în vederea respectării tuturor ordinelor; sau</p> <p>— două sau mai multe ordine de confiscare privind aceleași bunuri,</p> <p>decizia în baza căreia trebuie sau vor fi executate ordinele de confiscare va fi luată de către autoritatea competentă din statul solicitat, luându-se în considerare toate circumstanțele, inclusiv cele privind activele înghețate, gravitatea faptei și locul unde a fost săvârșită infracțiunea, data emiterii și data transmiterii ordinelor respective.</p>		<p>mijloace în România în vederea executării tuturor ordinelor; sau</p> <p>b) două sau mai multe ordine de confiscare privind aceleași bunuri, aceasta ia în considerare toate circumstanțele, inclusiv cele privind bunurile indisponibilizate, gravitatea și locul unde a fost săvârșită infracțiunea, data emiterii și data transmiterii ordinelor respective, pentru a decide care din ordinele de confiscare va fi executat.</p>
Art.12.	Legislația privind execuția	<p>Art. 187⁶³ Art. 187⁶² alin. (4) și (5)</p>	<p>Art. 187⁶³ – Legea aplicabilă</p> <p>187⁶² - Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare</p>
	<p>(1) Fără a aduce atingere prevederilor cuprinse în alineatul 3, executarea ordinelor de confiscare este guvernată de legislația statului solicitat, iar numai autoritățile acestuia au competența de a decide cu privire la executare și pentru a stabili toate măsurile ce trebuie impuse în această privință.</p> <p>(2) În cazul în care persoana în cauză poate prezenta dovada confiscării, în totalitate sau parțial, în orice stat, autoritatea competentă din statul solicitat va consulta autoritatea competentă din statul solicitant prin orice mijloace corespunzătoare. Orice parte a sumei, în cazul confiscării produselor, care este recuperată conform ordinului de confiscare din orice state, altele decât statul solicitat, va fi dedusă, în totalitate din suma care trebuie confiscată în statul</p>		<p>Art. 187⁶³ Legea aplicabilă Executarea ordinelor de confiscare este guvernată de legea română, autoritățile române fiind sigurele în măsură să decidă cu privire la executarea confiscării, inclusiv cu privire la măsurile ce trebuie luate în acest sens.</p> <p>Art. 187⁶² alin. (4) Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare (4) În cazul în care persoana față de care s-a dispus confiscarea poate prezenta dovada confiscării, în tot sau în parte, în orice stat, instanța consultă autoritatea competentă din statul de executare. În cazul confiscării produselor infracțiunii, orice parte a sumei care este recuperată conform ordinului de confiscare din orice state, altele decât statul român, se deduce, în totalitate din suma care trebuie confiscată de instanța judecătorească.</p>

	<p>solicitat.</p> <p>(3) Un ordin de confiscare emis împotriva unei persoane juridice va fi executat chiar dacă statul solicitat nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanei juridice.</p> <p>(4) Statul solicitat poate impune măsuri ca alternativă la ordinul de confiscare, inclusiv pedeapsa cu privare de libertate sau alte măsuri privative de libertate, ca rezultat al comunicării efectuate conform articolelor 4 și 5, numai cu acordul statului solicitant.</p>		<p>Nu este cazul pentru că România recunoaște acest principiu.</p> <p>Art. 187⁶² alin. (5) Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare (5) Instanța poate dispune luarea de măsuri alternative la ordinul de confiscare, inclusiv pedeapsa cu închisoarea sau alte măsuri privative de libertate, numai dacă autoritatea competentă din statul emitent și-a exprimat, în scris, acordul în acest sens.</p>
Art.13.	Amnistie, grațiere, revizuirea ordinelor de confiscare	Art. 187⁵⁵	Amnistia, grațierea și revizuirea ordinelor de confiscare
	<p>(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de statul de executare.</p> <p>(2) Numai statul de executare poate revizui ordinul de confiscare.</p>		<p>(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de statul de executare.</p> <p>(2) Revizuirea ordinului de confiscare poate fi dispusă numai de către statul emitent.</p>
Art.14.	Consecințele transmisiunii ordinelor de confiscare	Art. 187⁵⁹ alin.1-3	Efectele transmiterii ordinelor de confiscare
	<p>(1) Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state solicitate în conformitate cu articolele 4 și 5 nu restricționează dreptul autorităților din statului solicitant de a executa ordinul de confiscare.</p> <p>(2) În cazul transmiterii unui ordin de confiscare privind o sumă de bani către unul sau mai multe state solicitate, valoarea ce derivă din executarea sa nu poate depăși suma maximă specificată în ordinul de confiscare.</p>		<p>Art. 187⁵⁹ alin.1-3 Efectele transmiterii unui ordin de confiscare</p> <p>(1) Transmiterea ordinului de confiscare către unul sau mai multe state de executare nu aduce atingere dreptului autorității judiciare române de a dispune executarea confiscării, potrivit Codului român de procedură penală.</p> <p>(2) În cazul transmiterii către unul sau mai multe state de executare, a unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, valoarea ce decurge din executarea sa nu poate depăși</p>

	<p>(3) Autoritatea competentă din statul solicitant va informa fără întârziere autoritatea competentă din orice stat solicitat prin toate mijloacele care au ca rezultat forma scrisă:</p> <p>(a) în cazul în care consideră că riscul să se depășească suma maximă prevăzută în ordin, de exemplu în baza informațiilor primite de către statul solicitat conform articolului 10 alin. 3. În cazul în care se aplică prevederile articolului 10 alin. 1 lit. a, autoritatea competentă din statul solicitant va informa fără întârziere autoritatea competentă din statul solicitat dacă sau nu mai există un astfel de risc;</p> <p>(b) în cazul în care ordinul de confiscare a fost executat în totalitate sau parțial în statul solicitant sau într-un alt stat solicitat. Trebuie specificată suma cu privire la care ordinul de confiscare rămâne de executat;</p> <p>(c) în cazul în care, ulterior comunicării unui ordin de confiscare în conformitate cu articolele 4 și 5, o autoritate din statul solicitant primește orice sumă de bani achitată de bună voie în ceea ce privește ordinul de confiscare. Se face aplicarea articolului 12 alin. 2.</p>		<p>suma maximă specificată în ordinul de confiscare.</p> <p>(3) Autoritatea judiciară emitentă informează, fără întârziere, autoritatea competentă din fiecare stat de executare:</p> <p>a) în cazul în care consideră, spre exemplu, în baza informațiilor pe care fiecare din statele de executare i le-a adus la cunoștință, că există riscul să se depășească suma maximă prevăzută în ordinul de confiscare. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă a fost informată că executarea ordinului de confiscare a fost amânată, acesta informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul de executare dacă mai există sau nu un astfel de risc;</p> <p>b) în cazul în care confiscarea a fost executată în tot sau în parte în România sau într-unul din statele de executare. În situația confiscării în parte, autoritatea judiciară emitentă specifică suma pentru care ordinul de confiscare se mai execută;</p> <p>c) în cazul în care, ulterior transmiterii unui ordin de confiscare, o autoritate română primește din partea persoanei față de care s-a emis ordinul de confiscare, orice sumă de bani pe care aceasta o achită de bună voie în contul ordinului de confiscare. În situația confiscării produsului infracțiunii, orice parte din sumă, se deduce din suma care trebuie confiscată în statul de executare. În acest caz, autoritatea judiciară română emitentă specifică suma cu privire la care ordinul de confiscare se mai execută.</p>
Art.15.	Încetarea executării	Art. 187⁶⁰	Încetarea executării
	<p>Autoritatea competentă din statul solicitant va comunica către statul solicitat prin toate mijloacele care au ca rezultat forma scrisă orice decizie sau măsură care are ca rezultat încetarea punerii în aplicare a ordinului sau retragerea ordinului, indiferent de motiv. Statul solicitat va înceta executarea ordinului de îndată ce statul solicitant va comunica această măsură sau decizie.</p>		<p>Autoritatea judiciară română emitentă aduce imediat la cunoștința autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă, orice decizie de revocare a măsurii confiscării sau de retragere a ordinului de confiscare, indiferent de motiv.</p>

Art.16.	Disponerea bunurilor confiscate	Art. 187 ⁶⁸	Disponerea de bunurile confiscate
	<p>1. Statul solicitat va dispune de sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare după cum urmează:</p> <p>(a) În cazul în care sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare au o valoare sub 10000 EUR sau echivalentul acestei sume, acestea vor reveni statului solicitat;</p> <p>(b) În toate celelalte cazuri, 50% din suma obținută în urma unui ordin de confiscare va fi transferată de către statul solicitat către statul solicitant.</p> <p>2. Statul solicitat va decide cum va dispune de celelalte bunuri, altele decât sume de bani, într-unul dintre următoarele moduri:</p> <p>a) bunurile pot fi vândute. În acest caz, se va dispune cu privire la produsul vânzării într-unul dintre modurile prevăzute în alineatul 1;</p> <p>b) bunurile pot fi transferate către statul solicitant. În cazul în care ordinul de confiscare acoperă o sumă de bani, bunurile pot fi transferate către statul solicitant, cu acordul statului respectiv;</p> <p>c) atunci când nu se pot aplica prevederile cuprinse în alineatele (a) sau (b), se poate dispune cu privire la bunurile cu titlu de proprietate într-un alt mod în conformitate cu legislația din statul solicitat.</p> <p>3. Fără a aduce atingere prevederilor cuprinse în alineatul 2, statul solicitat nu va fi solicitat să înapoieze sau să vândă bunurile specifice prevăzute în ordinul de confiscare care constituie obiecte de cult, parte a patrimoniului național al statului respectiv.</p>		<p>(1) Statul român, prin organele sale competente, dispune de sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare, după cum urmează:</p> <p>a) în cazul în care sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare au o valoare sub 10.000 euro sau echivalentul acestei sume, acestea revin statului român;</p> <p>b) în toate celelalte cazuri, 50% din suma obținută în urma executării unui ordin de confiscare va fi transferată către statul emitent.</p> <p>(2) În cazul celorlalte bunuri, confiscarea se execută într-unul din următoarele moduri:</p> <p>a) bunurile confiscate se pot valorifica, prin vânzare, potrivit dispozițiilor legale, situație în care suma obținută în urma valorificării se distribuie potrivit prevederilor alineatului (1); sau</p> <p>b) bunurile confiscate pot fi transferate către statul emitent. În cazul în care ordinul de confiscare acoperă o parte din valoarea ordinului, bunurile se transferă către statul emitent, numai dacă autoritatea competentă a acestui stat consimte în acest sens;</p> <p>c) atunci când nu se pot aplica prevederile de la lit. a) sau b), se poate dispune cu privire la bunurile confiscate într-un alt mod, în conformitate cu dispozițiile legii române.</p> <p>(3) Bunurile culturale, parte a patrimoniului național, supuse confiscării nu pot fi vândute sau transferate.</p> <p>(4) Dispozițiile alineatelor (1), (2) și (3) se aplică dacă nu se dispune altfel printr-un acord încheiat între statul român și statul emitent.</p>

	4. Alineatele 1, 2 și 3 se aplică dacă nu se dispune altfel prin acord între statul solicitant și statul solicitat.		
Art.17.	Informații privind rezultatul executării	Art. 187⁶⁹	Informații privind rezultatul executării
	<p>Autoritatea competentă din statul solicitat va informa, fără întârziere, autoritatea competentă din statul solicitant, prin toate mijloacele care au ca rezultat forma scrisă cu privire la:</p> <p>(a) comunicarea unui ordin de confiscare către autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 4 alin. 5;</p> <p>(b) orice decizie prin care nu se recunoaște ordinul de confiscare, împreună cu motivarea în acest sens;</p> <p>(c) neexecutarea totală sau parțială a ordinelor din motivele prevăzute în articolul 11, articolul 12 alin. 1 și 2 sau articolul 13 alin. 1;</p> <p>(d) aplicarea măsurilor alternative, în conformitate cu articolul 12 alin. 4.</p>		<p>Autoritatea de executare informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul emitent, cu privire la:</p> <p>a) comunicarea unui ordin de confiscare către instanța română competentă, potrivit art.187⁶¹ alin. (4);</p> <p>b) hotărârea motivată prin care s-a refuzat recunoașterea ordinului de confiscare;</p> <p>c) neexecutarea totală sau parțială a ordinelor de confiscare pentru motivele prevăzute la, art.187⁶² alin. (3), art.187⁶³, art. 187⁵⁵ și art.187⁶⁷;</p> <p>d) executarea ordinului, de îndată ce s-a realizat;</p> <p>e) aplicarea unor măsuri alternative executării ordinului de confiscare, potrivit art.187⁶² alin. (5).</p>
Art.18	Rambursare	Art.187⁷¹ Art.187⁵⁹ alin.5	Rambursare Efectele transmiterii ordinului de confiscare
	1. Fără a aduce atingere prevederilor articolului 9 alin. 2, atunci când statul solicitat poartă răspunderea pentru prejudiciile cauzate uneia dintre părțile interesate menționate în articolul 9, conform legislației interne, în urma executării unui ordin de confiscare comunicat conform articolelor 4 și 5, statul solicitant va rambursa statului solicitat orice sumă de bani plătită ca rezultat al acestei răspunderi către partea interesată, cu excepția situației în care statul		<p>(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 187⁷⁰ alin. (2), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia din persoanele interesate, inclusiv terții de bună credință, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.</p> <p>(2) Dispozițiile alineatului (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de persoanele fizice sau juridice.</p>

	<p>solicitat este răspunzător exclusiv din vina sa pentru prejudiciul respectiv, în totalitate sau parțial.</p> <p>2. Alineatul 1 se va aplica fără a aduce atingere prevederilor legale din statele membre privind despăgubirea persoanelor fizice sau juridice.</p>		<p>Art.187⁵⁹ alin.4 Efectele transmiterii ordinului de confiscare (4) În cazul în care ca urmare a executării unui ordin de confiscare emis de o autoritate judiciară română, autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună credință, statul român va rambursa statutului de executare suma acordată ca despăgubire.</p>
Art.19.	Limba utilizată	Art.187⁶¹ alin. (1) și (2)	Măsuri premergătoare
	<p>1. Certificatul va fi tradus în limba sau limbile oficiale ale statului solicitat.</p> <p>2. La momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau la o dată ulterioară, orice stat membru poate înainta o declarație către Secretariatul General al Consiliului prin care se va accepta traducerea într-una sau mai multe limbi oficiale ale Instituțiilor Comunităților Europene.</p>		<p>Art. 187⁶¹ Măsuri premergătoare</p> <p>(1) Atunci când instanța primește un ordin de confiscare, în termen de cel mult 24 de zile de la data primirii, verifică dacă ordinul este însoțit de traducere în limba română.</p> <p>(2) În cazul în care ordinul de confiscare nu este tradus, instanța solicită autorității competente din statul emitent remiterea traducerii, într-un termen de cel mult 5 zile.</p>
Art.20	Costuri	<p>Art.187⁵⁹ alin.5</p> <p>Art. 187⁶² alin. 7</p>	<p>Efectele transmiterii ordinului de confiscare</p> <p>Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare</p>
	<p>1. Fără a aduce atingere prevederilor cuprinse în articolul 16, un stat membru nu poate solicita unui alt stat membru recuperarea costurilor rezultate în urma aplicării prezentei decizii-cadru.</p>		<p>(5) În cazul în care autoritatea de executare informează că executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română emitentă poate lua în considerare propunerea de împărțire a cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de</p>

	<p>2. Atunci când statul solicitat reclamă costuri considerate ca fiind mari sau excepționale, acesta poate propune statului solicitant împărțirea costurilor. Statul solicitant va lua în considerare o astfel de propunere în baza unor specificații detaliate înaintate de către statul solicitat.</p>		<p>plată prezentate de autoritatea de executare.</p> <p>Art. 187⁶² Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare (7) În cazul în care executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română de executare poate informa despre aceasta autoritatea competentă din statul emitent și propune împărțirea cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de plată întocmite în acest sens.</p>
<p>Titlul II Dispoziții pentru facilitarea aplicării Deciziei Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate (2002/187/JAI)</p>			
<p>Art.2.</p>	<p>Compunere</p>	<p>Art.6</p>	<p>Asistentul membrului național al Eurojust</p>
	<p>(1) Eurojust este compus din câte un membru național, detașat de fiecare stat membru, în conformitate cu sistemul său juridic, având calitatea de procuror, judecător sau de ofițer de poliție cu competențe echivalente. (2) Fiecare membru național poate fi asistat de o persoană. În cazul în care este necesar și, cu acordul colegiului prevăzut la articolul 10, mai multe persoane pot asista membrul național. Unul dintre acești asistenți poate înlocui membrul național.</p>		<p>(1) Ministrul justiției poate numi, prin ordin, un asistent al membrului național al Eurojust. (2) Asistentul membrului național al Eurojust exercită funcțiile prevăzute în Decizia Eurojust și îl asistă pe membrul național în exercițiul funcțiilor sale. (3) Asistentul va putea acționa ca și membru național în caz de absență, boală, abținere sau vacanța postului membrului național al Eurojust. Dacă se numesc mai mulți asistenți, aceștia își vor exercita suplinirea în ordinea vechimii în funcție, și de a fi aceeași conform vechimii în funcția respectivă. (4) Asistentul care acționează ca membru național are aceleași atribuții pe care legea i le atribuie acestuia.</p>
<p>Art.6.</p>	<p>Funcțiile Eurojust exercitate prin intermediul membrilor săi naționali</p>	<p>Art. 9 Art. 10</p>	<p>Art. 9 - Atribuțiile de cooperare judiciară Art. 11 - Accesul la informație</p>
	<p>În cazul în care Eurojust acționează prin intermediul membrilor săi naționali interesați, acesta: (a) poate să solicite autorităților competente ale statelor</p>		<p>Art. 9 Atribuțiile de cooperare judiciară (1) Membrul național român al Eurojust poate primi și transmite cereri de asistență judiciară</p>

<p>membre interesate să aibă în vedere:</p> <p>(i) să întreprindă o anchetă sau urmăriri penale întemeiate pe fapte concrete;</p> <p>(ii) să accepte că una dintre autorități poate fi mai bine plasată pentru a desfășura o anchetă sau urmăriri penale întemeiate pe fapte concrete;</p> <p>(iii) să realizeze o coordonare între autoritățile competente ale statelor membre interesate;</p> <p>(iv) să formeze o echipă de anchetă comună, în conformitate cu instrumentele de cooperare relevante;</p> <p>(v) să îi furnizeze orice informație necesară pentru a-și îndeplini funcțiile;</p> <p>(b) asigure informarea reciprocă a autorităților competente ale statelor membre interesate cu privire la anchetele și urmărirea penală despre care are cunoștință;</p> <p>(c) asistă, la cererea acestora, autoritățile competente ale statelor membre, pentru a asigura cea mai bună coordonare posibilă a anchetelor și urmărilor penale;</p> <p>(d) oferă asistență pentru îmbunătățirea cooperării între autoritățile competente ale statelor membre;</p> <p>(e) cooperează și se consultă cu Rețeaua Judiciară Europeană, utilizând baza documentară a acesteia și contribuind la îmbunătățirea ei;</p> <p>(f) în cazurile prevăzute la articolul 3 alineatele (2) și (3) și cu acordul colegiului, asistă anchetele și urmărirea penală cu privire la autoritățile competente ale unui singur stat membru;</p> <p>(g) poate, în conformitate cu obiectivele sale și în cadrul articolului 4 alineatul (1), pentru a îmbunătăți cooperarea și coordonarea între autoritățile competente ale statelor membre, să transmită cereri de asistență judiciară, atunci când acestea:</p> <p>(i) provin de la o autoritate competentă a unui stat membru,</p>	<p>formulate de autoritățile judiciare române sau adresate acestora de autorități judiciare din alte state membre ale Uniunii Europene.</p> <p>(2) Atribuția prevăzută la alineatul precedent se exercită cu respectarea dispozițiilor legale privind autoritățile naționale competente pentru transmiterea și primirea cererilor de asistență judiciară și în conformitate cu convențiile și acordurile în vigoare și dreptul Uniunii Europene.</p> <p>Art.10 Accesul la informație În exercitarea funcțiilor sale, membrul național al Eurojust poate:</p> <p>a) avea acces la de la Registrului cazierului judiciar și la celelalte baze de date în aceleași condiții cu celelalte organe judiciare;</p> <p>b) să solicite sau să schimbe cu autoritățile judiciare sau administrative române orice informație necesară pentru îndeplinirea funcțiilor sale;</p> <p>c) să obțină de la organele de ordine publică și siguranță națională orice informație necesară pentru îndeplinirea funcțiilor sale, în aceleași condiții prevăzute pentru organele judiciare;</p> <p>d) să primească informații din partea Oficiului European de Luptă Anti-Fraudă (OLAF);</p> <p>e) avea acces la Sistemul de Informare Schengen în termenii stabiliți în Convenția din data de 19 iunie 1990, de aplicare a Acordului Schengen din data de 14 iunie 1985, sau în dispozițiile prin care se modifică, cât și la alte sisteme de informare ale Uniunii Europene conform dispozițiilor specifice;</p> <p>f) să aibă acces la informația centralizată obținută de Rețeaua Judiciară Europeană.</p>
---	---

	(ii) privesc o anchetă sau o urmărire penală conduse de această autoritate într-o anumită cauză și, (iii) necesită intervenția sa, în vederea unei executări coordonate.		
Art.7.	Funcțiile Eurojust exercitate în calitate de colegiu	Art.13-Art.15	Art. 13 - Solicitățile Eurojust Art. 14 - Solicitări de intervenție a Eurojust Art. 15 - Preluarea procedurilor penale inițiate în alt Stat membru al Uniunii Europene
	Atunci când Eurojust acționează în calitate de colegiu, aceasta: (a) poate, în ceea ce privește tipurile de criminalitate și infracțiunile vizate la articolul 4 alineatul (1), să solicite autorităților competente ale statelor interesate, motivându-și cererea: (i) să întreprindă o anchetă sau urmăriri penale întemeiate pe fapte concrete; (ii) să accepte că una dintre autoritățile competente poate fi mai bine plasată pentru a începe o anchetă sau o urmărire penală întemeiate pe fapte concrete; (iii) să realizeze o coordonare între autoritățile competente ale statelor membre interesate; (iv) să formeze o echipă de anchetă comună, în conformitate cu instrumentele de cooperare pertinente; (v) să-i furnizeze orice informație necesară pentru a-și îndeplini funcțiile; (b) asigură informarea reciprocă a autorităților competente ale statelor membre cu privire la anchetele și urmărirea penale despre care are cunoștință și care au incidență la nivelul Uniunii sau care ar putea să intereseze alte state membre decât cele direct interesate; (c) asistă, la solicitarea acestora, autoritățile competente ale statelor membre, pentru a asigura cea mai bună coordonare		Art. 13 Solicitățile Eurojust (1) De regulă, Eurojust comunică în mod direct cu organul judiciar român competent. (2) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este competent să primească solicitările Eurojust, atunci când se referă la: a) începerea urmăririi penale; b) constatarea faptului că autoritățile unui alt Stat membru al Uniunii Europene sunt mai bine plasate pentru a urmări o anumită faptă penală pentru care ar fi fost competente și autoritățile române, potrivit regulilor de aplicare a legii penale în spațiu stabilite de Codul penal român. c) constituirea unei echipe comune de anchetă. (3) Dacă autoritățile române competente refuză să dea curs unei solicitări a Eurojust, refuzul trebuie motivat. Dacă indicarea exactă a motivelor de respingere prejudiciază interesele naționale esențiale în materie de siguranță națională sau compromite desfășurarea corectă a unei anchete în curs sau siguranța persoanelor, este suficient să se indice existența unor asemenea circumstanțe. Art. 14 Solicitări de intervenție a Eurojust (1) Autoritățile judiciare române și Ministerul Justiției pot solicita intervenția Eurojust, potrivit atribuțiilor acestuia, în condițiile legii. (2) Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție informează Eurojust despre existența unor cauze penale aflate în faza de cercetare sau urmărire penală în România care ar avea repercusiuni asupra Uniunii Europene sau ar putea

	<p>posibilă a anchetelor și urmărilor penale;</p> <p>(d) ofertă asistență pentru îmbunătățirea cooperării între autoritățile competente ale statelor membre, în special pe baza analizei făcute de Europol;</p> <p>(e) cooperează și se consultă cu Rețeaua Judiciară Europeană, utilizând baza documentară a acesteia și contribuind la îmbunătățirea ei;</p> <p>(f) poate asista Europol, în special furnizându-i avize, pe baza analizelor efectuate de Europol;</p> <p>(g) poate să ofere sprijin logistic în cazurile prevăzute la literele (a), (c) și (d). Acest sprijin logistic poate include asistență la traducerea, interpretarea și organizarea reuniunilor de coordonare.</p>		<p>afecta un alt stat membru al Uniunii Europene. Cu toate acestea, această informare poate să nu fie făcută atâta timp cât este necesar pentru a nu compromite rezultatul acțiunilor organelor judiciare române.</p> <p>(3) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție informează Eurojust despre crearea și funcționarea pe teritoriul României a unor echipe comune de anchetă.</p> <p>(4) Solicitățile și informațiile menționate în alineatele precedente se transmit prin intermediul membrului național al Eurojust.</p> <p>(5) Membrul național al Eurojust comunică Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție orice informație pe care o deține și care poate fi de interes pentru cercetările sau pentru procedurile penale ce se pot desfășura de către autoritățile române sau pentru coordonarea cu cele ce se desfășoară în alt stat membru al Uniunii Europene.</p> <p>Art. 15 Preluarea procedurilor penale inițiate în alt Stat membru al Uniunii Europene La solicitarea Colegiului Eurojust sau a membrului național al Eurojust, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate cere curții de apel competente să preia, în condițiile legii, urmărirea penală inițiată în alt stat membru al Uniunii Europene.</p>
Art.9.	Membrii naționali	Art.2 – Art.5	<p>Art. 2 – Numirea Art. 3 – Statut Art. 4 - Încetarea mandatului membrului național român al Eurojust Art. 5 - Raport anual</p>
	<p>(1) Membrii naționali se supun legislației naționale a statului lor membru, în ceea ce privește statutul lor. Durata mandatului membrilor naționali este determinată de statul membru de origine. Aceasta trebuie să permită o bună funcționare a Eurojust.</p> <p>(2) Toate informațiile schimbate între Eurojust și statele membre, inclusiv cererile formulate în cadrul articolului 6 litera (a), sunt transmise prin intermediul membrului național.</p>		<p>Art. 2 Numirea (1) Membrul național român al Eurojust este numit prin ordin al ministrului justiției, cu avizul consultativ al Consiliului Superior al Magistraturii. (2) Membrul național român al Eurojust este selectat de ministrul justiției dintre procurorii cu experiență în combaterea formelor grave ale criminalității transnaționale organizate, a corupției sau a terorismului. (3) Mandatul membrului național român al Eurojust este de trei ani, cu posibilitatea reînvestirii</p>

<p>(3) Fiecare stat membru definește natura și întinderea competențelor judiciare pe care le conferă membrului național pe propriul teritoriu. El definește, de asemenea, dreptul pe care îl are un membru național să acționeze, în comparație cu autoritățile judiciare străine, în conformitate cu angajamentele internaționale pe care și le-a asumat. În momentul desemnării membrului național, și, după caz, în orice alt moment, statul membru notifică unității Eurojust și Secretariatului General al Consiliului decizia sa, pentru ca acesta să informeze celelalte state membre. Acestea din urmă se angajează să accepte și să recunoască prerogativele conferite în acest fel, în măsura în care sunt conforme cu angajamentele internaționale.</p> <p>(4) Pentru îndeplinirea obiectivelor Eurojust, membrul național are acces la informațiile conținute de cazierul judiciar național sau din orice alt registru al propriului stat membru, în același fel în care legislația sa națională prevede acest lucru pentru un procuror, judecător sau ofițer de poliție cu competențe echivalente.</p> <p>(5) Membrul național poate contacta direct autoritățile competente ale statului său membru.</p> <p>(6) În exercitarea funcțiilor sale, membrul național indică, după caz, dacă acționează în temeiul competențelor judiciare care îi sunt conferite, în conformitate cu alineatul (3).</p>		<p>o singură dată.</p> <p>Art. 3 Statut Membrul național român al Eurojust este detașat la sediul Eurojust de la Haga, Regatul Țărilor de Jos, în condițiile Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și beneficiază de drepturile salariale și alte drepturi bănești corespunzătoare funcției diplomatice de ministru consilier, potrivit legislației de salarizare în vigoare pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate.</p> <p>Art. 4 Încetarea mandatului membrului național român al Eurojust Mandatul membrului național al Eurojust încetează: a) la expirarea perioadei pe care a fost numit; b) prin renunțare; c) prin încetarea funcției de procuror, în condițiile legii; d) eliberare din funcție. (2) Încetarea mandatului se constată prin ordin al ministrului justiției. (3) Guvernul va notifica încetarea mandatului Eurojust și Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe. (4) Membrul național al Eurojust căruia i-a încetat activitatea la expirarea termenului prevăzut va continua funcția respectivă până la înlocuirea sa cu noul membru desemnat.</p> <p>Art. 5 Raport anual (1) Membrul național al Eurojust prezintă ministrului justiției un raport anual referitor la activitățile desfășurate. (2) Membrul național al Eurojust poate fi chemat pentru a informa Comisiile Juridice și Comisiile pentru afaceri europene ale Camerei Deputaților și Senatului despre activitatea desfășurată. Ministrul Justiției transmite o copie a raportului de activitate al membrului național al Eurojust celor două Camere ale Parlamentului.</p>
---	--	---

Art.12.	Corespondenții naționali	Art.7 Art.8	Art. 7 - Corespondenți naționali ai Eurojust Art. 8 - Funcțiile corespondenților naționali
	<p>(1) Fiecare stat membru poate stabili sau numi unul sau mai mulți corespondenți naționali. Această stabilire sau numire este prioritară în materie de terorism. Relațiile între corespondentul național și autoritățile competente ale statelor membre sunt reglementate de legislația națională. Corespondenții naționali își au locul de muncă în statul membru care i-a numit.</p> <p>(2) Atunci când un stat membru desemnează un corespondent național, acesta poate fi un punct de contact al Rețelei Judiciare Europene.</p> <p>(3) Relațiile dintre membrul național și corespondentul național nu exclud relații directe între membrul național și autoritățile sale competente.</p>		<p>Art. 7 Corespondenți naționali ai Eurojust</p> <p>(1) Ministrul justiției numește, prin ordin, corespondenți naționali ai Eurojust pentru problemele legate de terorism, criminalitate organizată și corupție, dintre procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.</p> <p>(2) Guvernul notifică Eurojust și Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, numirea corespondenților naționali ai Eurojust.</p> <p>(3) Numirea în calitate de corespondent național al Eurojust nu aduce atingere statutului procurorilor respectivi.</p> <p>Art. 8 Funcțiile corespondenților naționali</p> <p>(1) La solicitarea membrului național al Eurojust, corespondenții naționali trebuie să transmită organelor judiciare cererile de asistență. De asemenea, corespondenții naționali oferă membrului național sprijinul tehnic necesar pentru îndeplinirea misiunii. Relațiile între membrul național și corespondenții naționali nu exclud relațiile directe între membrul național și autoritățile competente.</p> <p>(2) Corespondentul național pentru probleme de terorism exercită atribuțiile prevăzute în Decizia Eurojust. În acest scop, corespondentul are acces la orice informație, pe care o transmite către Eurojust, referitor la existența oricărei proceduri judiciare privind infracțiuni de terorism și cel puțin:</p> <p>a) identificarea persoanelor care fac obiectul acestor proceduri;</p> <p>b) acțiunile care fac obiectul procedurii și circumstanțele specifice;</p> <p>c) relația cu alte cazuri privind acte de terorism.</p>
Art.14.	Prelucrarea datelor cu caracter personal	Art.11	Protecția datelor

	<p>(1) În măsura în care acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor sale, Eurojust poate, în cadrul competențelor sale și pentru buna îndeplinire a funcțiilor sale, să prelucreze datele cu caracter personal, pe cale automată sau în fișiere manuale structurate.</p> <p>(2) Eurojust adoptă măsurile necesare pentru garantarea unui nivel de protecție a datelor cu caracter personal care să corespundă cel puțin nivelului rezultat din aplicarea principiilor Convenției Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 și din modificările ulterioare în vigoare între statele membre.</p> <p>(3) Datele cu caracter personal prelucrate de Eurojust sunt adecvate, pertinente și nu trebuie să depășească scopurile pentru care sunt prelucrate și, ținând cont de informațiile furnizate de autoritățile competente ale statelor membre sau de alți parteneri, în conformitate cu articolele 13 și 26, sunt exacte și actualizate. Eurojust prelucrează datele cu caracter personal în mod loial și licit.</p> <p>(4) În conformitate cu prezenta decizie, Eurojust stabilește un index al datelor referitoare la anchete și poate crea fișiere de lucru temporare care să conțină și date cu caracter personal.</p>		<p>(1) Transmiterea de date personale ca o consecință a exercitării atribuțiilor membrului național al Eurojust, se face cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.</p> <p>(2) Membrul național al Eurojust are acces la datele cu caracter personal în aceleași condiții ca orice judecător și procuror.</p>
Art. 19	Dreptul de acces la datele cu caracter personal		Nu este cazul
	<p>(1) Orice persoană are dreptul de acces la datele cu caracter personal care o privesc și care sunt prelucrate de Eurojust, în condițiile prevăzute de prezentul articol.</p> <p>(2) Orice persoană care dorește să-și exercite dreptul de acces la datele cu caracter personal care o privesc, stocate de Eurojust, sau care dorește ca acestea să fie verificate, în conformitate cu articolul 20, poate să facă o cerere în acest</p>		

scop, în mod gratuit, în statul membru pe care îl alege, la autoritatea numită de acest stat, care trebuie să sesizeze de îndată Eurojust.

(3) Dreptul oricărei persoane de acces la datele cu caracter personal care o privesc sau de a le verifica se exercită cu respectarea și în conformitate cu legislația și procedurile statului membru în care solicitantul și-a depus cererea. Cu toate acestea, în cazul în care Eurojust poate determina care autoritate a unui stat membru a transmis datele respective, această autoritate poate cere ca dreptul de acces să se exercite cu respectarea și în conformitate cu legislația și procedurile statului membru respectiv.

(4) Accesul la datele cu caracter personal este refuzat în cazul în care:

(a) acest acces poate compromite una dintre activitățile Eurojust;

(b) acest acces poate compromite o anchetă națională la care Eurojust își aduce contribuția;

(c) acest acces poate pune în pericol drepturile și libertățile unor terți.

(5) Decizia de a acorda acest drept de acces ține cont, în mod corespunzător, de statutul persoanelor care formulează cererea, în ceea ce privește datele stocate de Eurojust.

(6) Membrii naționali vizați de respectiva cerere o prelucrează și decid în numele Eurojust. Cererea face obiectul unei prelucrări complete timp de trei luni de la data primirii sale. În caz de dezacord, aceștia trimit cauza colegiului, care decide în privința cererii cu o majoritate de două treimi.

(7) În cazul în care accesul este refuzat sau nici una din datele cu caracter personal care îl privesc pe solicitant nu este prelucrată de Eurojust, aceasta notifică solicitantului că

	<p>a efectuat verificările necesare, fără a oferi indicații care ar putea dezvălui dacă solicitantul este cunoscut sau nu.</p> <p>(8) În cazul în care solicitantul nu este satisfăcut de răspunsul dat cererii sale, el poate să atace această decizie în fața organului de control comun. Organul de control comun stabilește dacă decizia adoptată de Eurojust este conformă cu prezenta decizie.</p> <p>(9) Autoritățile de aplicare a legii competente ale statelor membre sunt consultate de Eurojust înainte de a se adopta o decizie. Aceste autorități sunt informate ulterior cu privire la conținutul său de către membrii naționali interesați.</p>		
Art. 20	Rectificarea și ștergerea datelor cu caracter personal		Nu este cazul
	<p>(1) În conformitate cu articolul 19 alineatul (3), orice persoană are dreptul să ceară Eurojust rectificarea, blocarea sau ștergerea datelor care o privesc, în cazul în care sunt eronate ori incomplete, sau a căror introducere sau stocare sunt contrare prezentei decizii.</p> <p>(2) Eurojust îi comunică solicitantului dacă s-a procedat la rectificarea, blocarea sau ștergerea datelor care îl privesc. În cazul în care solicitantul nu este mulțumit de răspunsul Eurojust, el poate sesiza organul de control comun, în termen de 30 de zile de la primirea deciziei Eurojust.</p> <p>(3) La cererea autorităților competente ale unui stat membru, a membrului său național sau a corespondentului său național, în cazul în care acesta există, și sub responsabilitatea lor, în conformitate cu regulamentul său de procedură, Eurojust rectifică sau șterge datele cu caracter personal pe care le prelucrează și care sunt transmise sau introduse de acest stat membru, de membrul său național sau de corespondentul său național. Autoritățile competente</p>		

	<p>ale statelor membre și Eurojust, inclusiv membrul național sau corespondentul național, în cazul în care aceștia există, asigură în acest cadru respectarea principiilor stabilite la articolul 14 alineatele (2) și (3) și la articolul 15 alineatul (4).</p> <p>(4) În cazul în care se dovedește că datele cu caracter personal prelucrate de Eurojust sunt incorecte sau incomplete, sau că introducerea și păstrarea acestora sunt contrare dispozițiilor prezentei decizii, Eurojust trebuie să le blocheze, să le rectifice sau să le șteargă.</p> <p>(5) În cazurile prevăzute la alineatele (3) și (4), toți furnizorii și destinatarii acestor date sunt informați de îndată. Acești destinatari sunt astfel obligați, în conformitate cu normele care li se aplică, să procedeze, de asemenea, la rectificarea, blocarea sau ștergerea acestor date din propriile lor sisteme.</p>		
Art. 21	Termenele de stocare a datelor cu caracter personal		Nu este cazul
	<p>(1) Datele cu caracter personal prelucrate de Eurojust nu sunt stocate de acesta decât pentru perioada necesară realizării obiectivelor sale.</p> <p>(2) Datele cu caracter personal prevăzute la articolul 14 alineatul (1), prelucrate de Eurojust, nu pot fi stocate mai mult timp decât:</p> <p>(a) data de expirare a termenului de prescripție a acțiunii penale în toate statele membre interesate de anchetă și de urmărirea penală;</p> <p>(b) data la care rămâne definitivă decizia judiciară a ultimului dintre statele membre interesate de anchetă sau de urmărirea penală, care a motivat coordonarea de către Eurojust;</p> <p>(c) data la care Eurojust și statele membre interesate au constatat sau au decis de comun acord că nu mai este</p>		

	<p>necesară coordonarea anchetei și a urmărilor penale de către Eurojust;</p> <p>(3) (a) Respectarea termenelor de stocare prevăzute la alineatul (2) este verificată permanent printr-o prelucrare automată corespunzătoare. În orice caz, la fiecare trei ani de la data introducerii lor, se face o verificare a necesității stocării datelor.</p> <p>(b) Atunci când unul dintre termenele de stocare prevăzute la alineatul (2) a expirat, Eurojust verifică necesitatea de a stoca datele un timp mai îndelungat pentru a-și putea îndeplini obiectivele și poate decide stocarea lor, prin derogare, până la verificarea următoare.</p> <p>(c) Atunci când datele au fost stocate, prin derogare, în temeiul literei (b), o verificare a necesității stocării lor are loc la fiecare trei ani.</p> <p>(4) În cazul în care există un dosar care reia date neautomate și nestructurate și atunci când termenul de stocare pentru ultima dată automată provenind din acest dosar a fost depășit, fiecare din componentele acestui dosar este retrimisă autorității care a transmis-o, iar eventualele copii sunt distruse.</p> <p>(5) În cazul în care Eurojust a coordonat o anchetă sau urmări penale, membrii naționali interesați informează Eurojust și celelalte state membre interesate cu privire la toate deciziile judiciare referitoare la acest caz și care au rămas definitive, în special în scopul aplicării alineatului (2) litera (b).</p>		
Art. 22	Siguranța datelor		Nu este cazul
	(1) În ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul prezentei decizii, Eurojust și fiecare stat		

<p>membri, în măsura în care acesta este interesat de datele transmise de Eurojust, asigură protecția acestor date împotriva distrugerii accidentale sau ilicite, a pierderii accidentale sau a divulgării, a modificării și accesului neautorizat sau împotriva oricărei alte forme de prelucrare neautorizată.</p> <p>(2) Regulamentul de procedură conține măsurile tehnice și modalitățile organizaționale necesare punerii în aplicare a prezentei decizii cu privire la siguranța datelor și, în special, măsuri pentru :</p> <p>(a) a interzice oricărei persoane neautorizate să aibă acces la echipamentele utilizate pentru prelucrarea datelor cu caracter personal;</p> <p>(b) a împiedica citirea, copierea, modificarea sau îndepărtarea neautorizate a suporturilor de date;</p> <p>(c) a împiedica introducerea neautorizată de date în fișier, precum și orice inspectare, modificare sau ștergere neautorizată de date stocate cu caracter personal;</p> <p>(d) a împiedica utilizarea sistemelor de prelucrare automată a datelor de către persoane neautorizate, cu ajutorul echipamentelor de transmitere a datelor;</p> <p>(e) a garanta că, pentru utilizarea unui sistem de prelucrare automată a datelor, persoanele autorizate nu pot avea acces decât la datele care sunt de competența lor;</p> <p>(f) a garanta că se va putea verifica și stabili căror instanțe le sunt transmise date cu caracter personal, în cazul transmiterii de date;</p> <p>(g) a garanta că se va putea verifica și stabili <i>a posteriori</i> care date cu caracter personal au fost introduse în sistemele de prelucrare automată a datelor, în ce moment și de cine;</p> <p>(h) a împiedica citirea, copierea, modificarea sau ștergerea neautorizate a datelor în timpul transmiterii de date cu</p>		
--	--	--

	caracter personal, precum și în timpul transportului suporturilor de date.		
Art.23.	Organul de control comun	Art.16.	Membrul român în Autoritatea Comună de Supraveghere
	<p>(1) Se instituie un organ de control comun independent care controlează, în mod colegial, activitățile Eurojust prevăzute la articolele 14 – 22, pentru a asigura că datele cu caracter personal sunt prelucrate cu respectarea prezentei decizii. Pentru a îndeplini aceste sarcini, organul de control comun are dreptul de acces fără rezerve la toate fișierele în care aceste date cu caracter personal sunt prelucrate. Eurojust îi furnizează organului de control comun toate informațiile conținute în fișierele pe care acesta le cere și îl asistă în executarea sarcinilor prin toate celelalte mijloace.</p> <p>Organul de control comun se reunește cel puțin o dată pe semestru. De asemenea, acesta se reunește în următoarele trei luni de la data introducerii unei acțiuni și poate fi convocat de președintele său atunci când cel puțin două state membre cer acest lucru.</p> <p>În vederea constituirii acestui organ de control comun, fiecare stat membru numește, în conformitate cu sistemul său juridic, un judecător care nu este membru al Eurojust, sau, în cazul în care sistemul constituțional sau național cere acest lucru, o persoană care deține o funcție care îi conferă o independență corespunzătoare, pentru a figura pe lista judecătorilor susceptibili de a face parte din organul de control comun, în calitate de membru sau de judecător <i>ad-hoc</i>. Durata numirii nu poate fi mai mică de 18 luni. Revocarea desemnării este reglementată de principiile revocării aplicabile în temeiul dreptului intern al statului membru de origine. Numirea și revocarea sunt notificate Secretariatului General al</p>	<p>(1) Reprezentarea României în Autoritatea Comună de Supraveghere a Eurojust se asigură de un judecător care oferă toate garanțiile de independență și care se bucură de înaltă reputație profesională și morală, numit de ministrul justiției, cu avizul consultativ al Consiliului Superior al Magistraturii.</p> <p>(2) Guvernul va notifica numirea și încetarea mandatului acestuia Eurojust și Secretariatului General al Consiliului, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe.</p>	

<p>Consiliului și Eurojust.</p> <p>(2) Organul de control comun este compus din 3 membri permanenți și, după cum este prevăzut la alineatul (4), din judecători <i>ad-hoc</i>.</p> <p>(3) Judecătorul numit de un stat membru devine membru permanent cu un an înainte ca statul său să dețină președinția Consiliului, pentru o perioadă de un an și 6 luni. Judecătorul numit de statul membru care deține președinția Consiliului își asumă și președinția organului de control comun.</p> <p>(4) Unul sau mai mulți judecători <i>ad-hoc</i> participă, de asemenea, numai pe durata examinării unei acțiuni privind datele cu caracter personal provenind din statul membru care i-a numit.</p> <p>(5) Compunerea organului de control comun se menține pe întreaga durată a examinării unei acțiuni, chiar în cazul în care membrii permanenți au ajuns la sfârșitul mandatului lor, în temeiul alineatului (3).</p> <p>(6) Fiecare membru și fiecare judecător <i>ad-hoc</i> au dreptul de vot. În cazul parității voturilor, votul președintelui este decisiv.</p> <p>(7) Organul de control comun examinează acțiunile care îi sunt prezentate, în conformitate cu articolul 19 alineatul (8) și articolul 20 alineatul (2), efectuează controale, în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf din prezentul articol. În cazul în care organul de control comun consideră că o decizie adoptată de Eurojust sau o prelucrare a datelor efectuată de acesta nu este conformă cu prezenta decizie, cazul este trimis în fața Eurojust, care se supune deciziei organului de control comun.</p> <p>(8) Deciziile organului de control comun sunt definitive și obligatorii pentru Eurojust.</p> <p>(9) Persoanele numite de statele membre în conformitate cu</p>		
--	--	--

	<p>alineatul (1) paragraful al treilea, conduse de președintele organului de control comun, adoptă un regulament intern și de procedură, care, în scopul examinării unei acțiuni, prevede criterii obiective pentru numirea membrilor organului.</p> <p>(10) Cheltuielile secretariatului sunt acoperite din bugetul Eurojust. Secretariatul organului de control comun este independent în exercitarea funcțiilor sale în cadrul Secretariatului Eurojust.</p> <p>(11) Membrii organului de control comun sunt supuși obligației de confidențialitate prevăzute la articolul 25.</p> <p>(12) Organul de control comun prezintă anual Consiliului un raport.</p>		
Art. 24	Răspunderea pentru prelucrarea neautorizată sau incorectă a datelor		Nu este cazul
	<p>(1) Eurojust este responsabil, în conformitate cu legislația națională a statului membru în care se află sediul său, de orice prejudiciu cauzat unei persoane și rezultând din prelucrarea neautorizată sau incorectă a datelor efectuată de acesta.</p> <p>(2) Plângerile împotriva Eurojust privind responsabilitatea prevăzută la alineatul (1) sunt depuse la instanțele statului membru în care se află sediul acestuia.</p> <p>(3) Fiecare stat membru este responsabil, în conformitate cu dreptul său național, de orice prejudiciu cauzat unei persoane și care rezultă dintr-o prelucrare a datelor neautorizată sau incorectă efectuată de acesta și care au fost comunicate Eurojust.</p>		
Titlul III			

Dispoziții pentru reglementarea procedurii de trimitere în statele membre ale Uniunii Europene sau în state terțe a unor magistrați de legătură români, în aplicarea Acțiunii Comune din 22 aprilie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind crearea unui cadru pentru schimbul de magistrați de legătură, în scopul îmbunătățirii cooperării judiciare între statele membre ale Uniunii Europene

Art.1.	Schimbul de magistrați de legătură	Art.1 Art.2 alin. (1)	Art.1- Scop Art.2 - Definiție
	<p>(1) Prezenta acțiune comună creează un cadru pentru trimiterea sau schimbul de magistrați sau de funcționari între statele membre, în special experți în proceduri de cooperare judiciară, denumiți „magistrați de legătură”, pe baza unor acorduri bilaterale sau multilaterale.</p> <p>(2) Statele membre convin că orientările prevăzute în prezenta acțiune comună vor servi ca referință, atunci când decid să procedeze la o trimitere sau la un schimb de magistrați de legătură cu un alt stat membru.</p> <p>(3) Crearea unui cadru pentru schimbul de magistrați de legătură are ca scop principal creșterea rapidității și eficienței cooperării judiciare, precum și favorizarea schimbului de informații privind sistemele juridice și judiciare ale statelor membre și funcționarea acestor sisteme.</p>		<p>Art.1 Definiție Prezentul titlu creează cadrul juridic pentru trimiterea, pe baza unor acorduri bilaterale sau multilaterale, a unor magistrați de legătură români în state membre ale Uniunii Europene sau, dacă este cazul, și în state terțe, în aplicarea Acțiunii Comune din 22 aprilie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind crearea unui cadru pentru schimbul de magistrați de legătură, în scopul îmbunătățirii cooperării judiciare între statele membre ale Uniunii Europene.</p> <p>Art.2 alin.(1) Definiție (1) În sensul prezentei legi, în conformitate cu Acțiunea Comună din 22 aprilie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind crearea unui cadru pentru schimbul de magistrați de legătură, în scopul îmbunătățirii cooperării judiciare între statele membre ale Uniunii Europene, prin „magistrat de legătură român” se înțelege un judecător, procuror sau o persoană de specialitate juridică din Ministerul Justiției, asimilată judecătorilor și procurorilor, cu experiență în domeniul cooperării judiciare internaționale în materie penală și civilă, trimiși într-un stat membru al Uniunii Europene sau, dacă este cazul, într-un stat terț, pentru facilitarea și îmbunătățirea cooperării în domeniu cu acel stat, pe baza unor acorduri bilaterale sau multilaterale.</p>
Art.2.	Funcțiile magistraților de legătură	Art.3	Funcțiile și atribuțiile magistratului de legătură
	(1) Funcțiile magistraților de legătură cuprind, de obicei, orice activitate care urmărește să favorizeze și să		(1) Magistratul de legătură îndeplinește orice activitate menită să favorizeze și să accelereze, în special prin stabilirea de contacte directe cu serviciile competente și cu

<p>accelereze, în special prin stabilirea de contacte directe cu serviciile competente și cu autoritățile judiciare ale statului gazdă, toate formele de cooperare judiciară în materie penală și civilă, după caz.</p> <p>(2) Funcțiile magistraților de legătură pot să cuprindă, de asemenea, pe baza acordurilor încheiate între statul membru care-i trimite și statul membru gazdă, orice activitate destinată să asigure funcțiile de schimb de informații și de date statistice, cu scopul de a favoriza cunoașterea reciprocă a sistemelor respective și a băncilor de date juridice ale statelor interesate, precum și relațiile dintre profesiile juridice proprii fiecărui stat membru</p>	<p>autoritățile judiciare ale statului gazdă, toate formele de cooperare judiciară în materie penală și civilă, după caz.</p> <p>(2) Pe baza acordului încheiat cu statul membru gazdă, magistratul de legătură român poate desfășura și activități destinate să asigure funcțiile de schimb de informații și de date statistice, cu scopul de a favoriza cunoașterea reciprocă a sistemelor juridice, a băncilor de date juridice, precum și relațiile dintre profesiile juridice din cele două state.</p>
--	---

Titlul IV

Despre punctele de contact ale României pentru rețelele judiciare europene și rețelele judiciare române

Acțiunea Comuna nr. 98/428/JAI din 29 iunie 1998

adoptata de Consiliu în baza Articolului K.3 din Tratatul Uniunii Europene, pentru crearea unei Rețele Judiciare Europene

<p>Art.2 parag.1, 2 și 3</p>	<p>Art.2 Structura</p> <p>1. Reteaua Judiciara Europeana va fi constituita, luând în considerare regulile constituționale, tradițiile juridice și structura internă a fiecărui Stat Membru, din autoritățile centrale responsabile de cooperarea judiciară internațională și din autoritățile judiciare și alte autoritatea competente cu responsabilitate specifice în contextul cooperării internaționale, atât în general cit și pentru anumite forme de delict grave, ca, de exemplu crima organizată, corupția, traficul de droguri sau terorismul.</p> <p>2. Va fi înființat unul sau mai multe puncte de contact din fiecare Stat Membru în conformitate cu regulile sale interne și cu diviziunea internă a responsabilităților, având grijă sa</p>	<p>Art. 1 Punctele naționale de contact pentru rețelele judiciare europene</p> <p>(1) În condițiile stabilite de normele Uniunii Europene relevante, ministrul justiției numește, prin ordin, punctele naționale de contact ale rețelelor judiciare europene existente sau care s-ar putea crea în Uniunea Europeană în domeniul cooperării judiciare în materie penală și civilă.</p> <p>(2) La desemnarea punctelor naționale de contact se va ține seama de necesitatea reprezentării atât a autorității judecătorești, cât și a Ministerului Justiției. Judecătorii sau procurorii sunt numiți în calitate de puncte naționale de contact ale rețelelor judiciare europene cu avizul consultativ Consiliului Superior al Magistraturii.</p> <p>Art. 2 Rețelele judiciare române</p> <p>(1) Ministrul justiției poate constitui, prin ordin, rețele judiciare române în domeniul cooperării judiciare române în materie penală și civilă, formate din judecători și procurori și din personal</p>
---	---	--

<p>se asigure acoperirea efectiva a întregului teritoriu al sau si toate formele de delict grave,</p> <p>3. Fiecare Stat Membru va asigura ca punctul sau punctele sale de contact sa cunoască in mod corespunzător o alta limba a Uniunii Europene in afara de propria sa limba naționala, având in vedere necesitatea de a putea comunica cu punctele de contact din celelalte State Membre.</p>		<p>de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul direcției de specialitate a Ministerului Justiției. Judecătorii și procurorii sunt numiți în rețelele judiciare române cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii.</p> <p>(2) Rolul, funcțiile și organizarea rețelelor judiciare române, corespondente pe plan național ale rețelelor judiciare europene, se stabilesc prin ordin al ministrului justiției.</p>
--	--	---

Decizia Consiliului din 28 mai 2001 privind Rețeaua Judiciara Europeana in materie civila si comerciala

<p>Art.2 parag. 2</p>	<p>Art.2 Structura</p> <p>2. Fiecare Stat Membru va desemna un punct de contact. Fiecare Stat Membru poate desemna un număr limitat de alte puncte de contact daca apreciază ca fiind necesar, fata de existenta unor sisteme juridice diferite, organizarea judiciara, atribuțiile punctelor de contact sau pentru a implica in mod direct organismele judiciare care implicate in mod frecvent in litigiile transfrontaliere. In cazul in care un Stat Membru desemnează mai multe puncte de contact, trebuie sa asigure un mecanism corespunzător de coordonare intre aceștia.</p>		<p>Art. 1 Punctele naționale de contact pentru rețelele judiciare europene</p> <p>(1) În condițiile stabilite de normele Uniunii Europene relevante, ministrul justiției numește, prin ordin, punctele naționale de contact ale rețelelor judiciare europene existente sau care s-ar putea crea în Uniunea Europeană în domeniul cooperării judiciare în materie penală și civilă.</p> <p>(2) La desemnarea punctelor naționale de contact se va ține seama de necesitatea reprezentării atât a autorității judecătorești, cât și a Ministerului Justiției. Judecătorii sau procurorii sunt numiți în calitatea de puncte naționale de contact ale rețelelor judiciare europene cu avizul consultativ Consiliului Superior al Magistraturii.</p> <p>Art. 2 Rețelele judiciare române</p> <p>(1) Ministrul justiției poate constitui, prin ordin, rețele judiciare române în domeniul cooperării judiciare române în materie penală și civilă, formate din judecători și procurori și din personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul direcției de specialitate a Ministerului Justiției. Judecătorii și procurorii sunt numiți în rețelele judiciare române cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii.</p> <p>(2) Rolul, funcțiile și organizarea rețelelor judiciare române, corespondente pe plan național ale rețelelor judiciare europene, se stabilesc prin ordin al ministrului justiției.</p>
---	---	--	--

